53-388

Akbaba

Kuruçef Amerikaya, Eisenhower Rusyaya gidecekler. - Gazeteler -

İlk adım!

Ümitlerinizi büyük imkânlara bağlayınız...

tasarruflarınız için en zengin ikramiye plânından faydalanınız

50
APARTMAN DAİRESİ

2
MİLYON

CEM'AN 4 MİLYON LİRA

her 150 liraya 1 kur'a numarası

24 AĞUSTOSTA:

6 Apartman Dairesi ve 260.000 lira

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 548

SAYI : 388 C. : 15 20 AĞUSTOS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

DÜŞÜNÜYORUM!..

SABAHLEYİN kahvaltımı balkonda yaptım. Heybeli önümde, Bostancı önümde, Suadiye önümde ve İstanbulun şisli kavsi önümde... Deniz, ucu beyaz köpüklü küçük dalgalarla masmavi... Rüzgâr içimi yıkıyor... Düşünüyorum... Neş'em yok!

Gazeteler geldi. Yatağıma uzandım. Önce Cumhuriyet'i okumak âdetimdir. İç ve dış dünyayı ondan öğrenirim. Sonra, Dünya. Vatan, Milliyet, hepsi... Başyazılar, fıkralar... Kimini tam okurum, kimini atlaya atlaya... Sabah güneşi odamda sarışın bir üçgen... Düşünüyorum... Şakaklarım zonkluyor!

Bugün iskele yok, vapur yok, İstanbul yok. İzin verdim kendime... Öğle yemeğini terasta yiyoruz... Yanımdaki masada şımarık bir kız, Avrupa seyahatinin bütün cakasını üstünde taşıyor: Boynundaki şıngırtıdan ayağındaki nalına ve masa üstündeki cep radyosuna kadar... Düşünüyorum... İçim dışıma sığmıyor!

Denizin tuzunu, güneşin altınını derisinde taşıyan tazeler geçiyor. Plâjdan geliyorlar. Ayaklarında Kapri şortları, Nis pantalonları, Roma sandalları... Neş'e, damarlarında kan olmuş, gözlerinde ışık olmuş, dudaklarında ıslık olmuş... Düşünüyorum... Tokatlanmış bir çocuk utancı var yüzümde!

.Oyun salonunun önünde yaman bir tavla partisi var. Dizgi yanlışı sanmamanız için rakamla yazmıyayım: Vidosu yüz liraya... Zarlar gelip gidiyor, fişler gelip gidiyor, kahveler, dondurmalar ve kaçak Amerikan sigaraları gelip gidiyor... Düşünüyorum... Alnımda boncuk boncuk terler var!

Rüzgâr duruldu, deniz pelteleşti, kumarbazlar yoruldu... Uykum var. Yukarı çıkıyorum, karyolama uzanıyorum ve yarı uyur, yarı uyanık, düşünüyorum... Tavan, bir tabut kapağı gibi üstüme kapanıyor!

Akşam, Heybelinin üstünde güneş. Bu, güneş değil, başka bir şey. Gök, onunla erguvanlaşmış, deniz onunla bir nar şurubu ve kadehler onunla alev alev pullanıyor... Dünya. Haşim'in mısralariyle boyanmış: Gök yeşil, yer sarı, mercan dallar... Düşünüyorum... İçimde bir damla ışık yok!

Akşam yemeğini yıldızların altında yiyoruz. Karşımda ayın altın kaşı... Masalarda da benzeri az değil: Her güzelin alnında iki tane var!.. Kadınlar gülüyor: şıngır şıngır.. Erkekler gülüyor: gümbür gümbür... Düşünüyorum... Göğsüm hıçkırık dolu!

Üst bahçede müzik başladı, dans başladı. Herkes horona girmiş, kırklık hoppalar, ellilik züppeler bile... «Neden ayakta?» diye şaşan Clemenceau gelsin de yeni dansları görsün: Şehvet, yatakta bile bu kadar coşkun değildir... Düşünüyorum... Ah ağlıyabilsem!

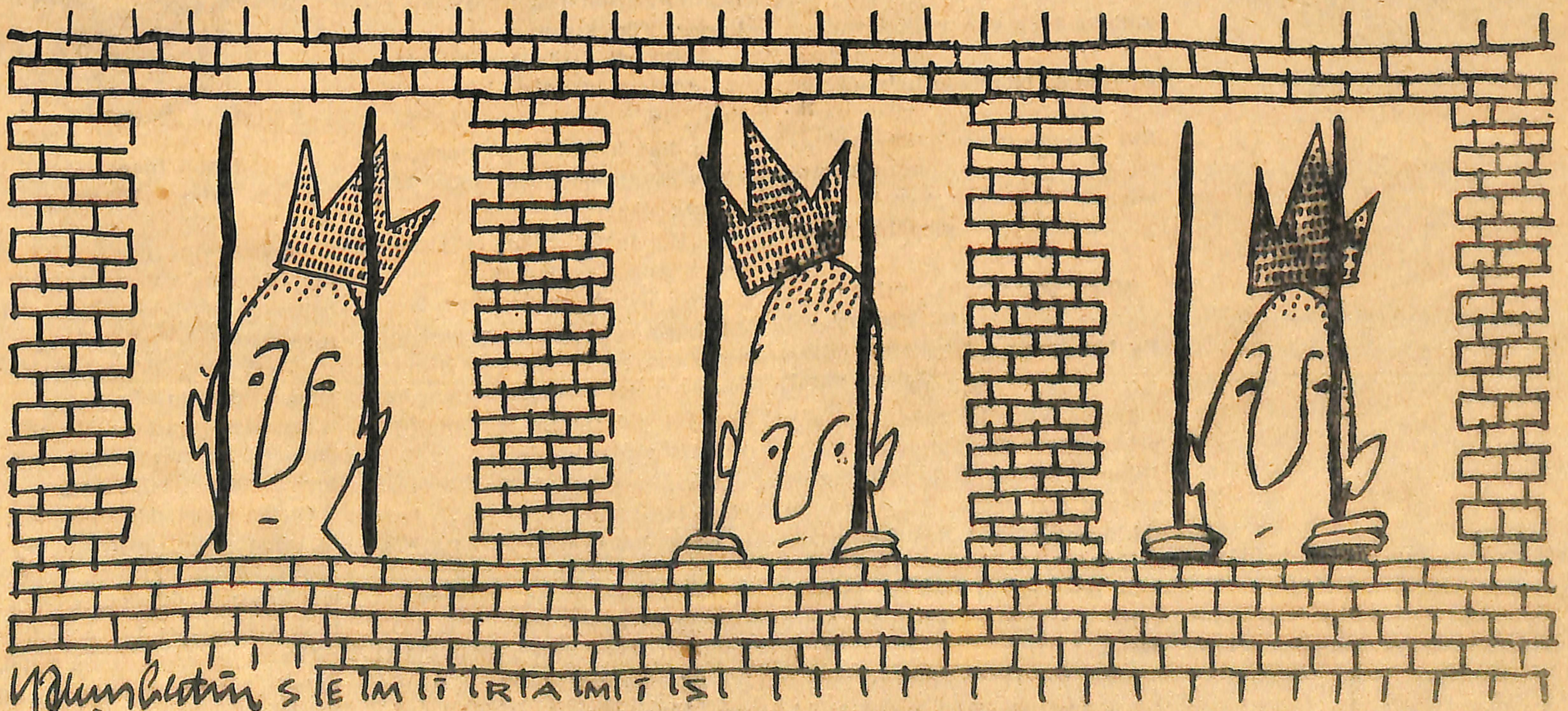
Oyun salonu tıklım tıklım: Bezikler, briçler, pokerler... Fişlerden kuleler yükselten şanslılar, yüzükten, küpeden, şeytan minaresinden uğur bekliyen şanssızlar.. Düşünüyorum... Kaburga kemiklerimin demir parmaklıkları arkasında kalbim boğuluyor!

Haa, afedersiniz. söylemeyi unuttum. Neyi mi düşünüyorum?.. Kimi mi düşünüyorum?... Onları!... Ağustos güneşini emmiş kalın duvarlar arasında, mehtabı bir zindan penceresinin çerçevesinde seyredenleri... Genç arkadaşlarımı... Basın suçlusu meslektaşlarımı!

Bu mavi denizden, bu yeşil bahçeden, bu ışıklı gökten, bu açık havadan, yarım sıhhatimden, çeyrek saadetimden, dörtte bir hürriyetimden utanıyorum, utanıyorum, utanıyorum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bu yıl «Kalem Modası» rağbette... (Gazeteler)

Kalem Modası!..

BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ:

TEVFİK FİKRET

Yusuf Ziya Ortaç

ONU görür görmez tanıdım: Ağustos sıcağı içinde, Bebek bahçesinden geçiyordu. Arkasında sadakor bir elbise, elinde ona benzer ipekten saman sarısı bir şemsiye vardı. Arkasından, ayak seslerimi toprağa göme göme yürüdüm. Bir uyurgezer böyle yürürdü ancak. Bir insanın değil, bir ilâhın arkasından gidiyordum...

İçimde, kırk bir Rübab, bir Rübab-ı Şikeste, 178 telinden sesler veriyordu: Yağmur sesleri, bomba sesleri, hicran sesleri...

Kıyı bitti ve aşı boyalı Haşim Paşa yalısından sonra Hisar yamacı başladı. Durdum. O, arkada bıraktığı gölgeden habersiz, yeşillikler içinde kayboldu.

1914 yılında ilk ve son defa gördüğüm bu dev-insan Tevfik Fikret'ti.

Dev dedim, daha büyük bir kelime kullanmamak için. Sahiden devdir: Sanatta dev, hayatta dev, ahlâkta dev.

Eğer ilkokulda Karabaş tecvit okumadınızsa, eğer lise değil, İdadî tahsili görmedinizse, eğer kulağınız arûzun musikisine alışık değilse, Fikret'i bütün çaplariyle tanımak, daha doğrusu tatmak güçtür. «Bir lâhza-i teahhur» u düşünüyorum:

Son yıllarında : Küskün Fikret

Bir bomba... Bir duman...

Türk edebiyatında böyle başlayan şiir yoktur. Bu «bir bomba» Abdülhamit'e atılan bombadan da müthiş: Divan edebiyatının bütün köhne gelenekleri bu bomba ile yıkıldı!

Fikret olmasaydı neler olmazdı, biliyor musunuz?... Bir tanesini söyliyeyim: Yahya Kemal olmazdı!

O, yalnız şair olarak değil, her cephesiyle büyük adamdır, örnek adamdır: Baba olarak, insan olarak, vatandaş olarak...

Doğruydu:

Kıran da olsa kırıl sen, fakat bükülme sakın!

diyecek kadar doğru...

Korkusuzdu:

Hak bellediğin bir yola yalnız gideceksin!

diyecek kadar korkusuz...

Bu doğruluk, bu korkusuzluk, onu inatçı, huysuz, hoyrat bile yapıyordu. En yakın dostu Hüseyin Cahit Vefa İdadisi müdür muavini ve Türkçe hocası olunca, günün resmî geleneğine uyularak tahlif edilmişti:

— Vatanıma, milletime, padişahıma sadakatle hizmet edeceğim, diye...

Tevfik Fikret, ertesi gün bunu gazetede okuyunca çıldırdı. Sahiden çıldırdı: Postaya verdiği açık bir kartta Cahit'e «Abdülhamit'e sadakat temini ettiği için» ağız dolusu sövecek kadar!

Selânikte 1908 ihtilâlini hazırlayanlar, gizlice ondan bir «Millet Şarkısı» istemişlerdi. Üç gün sonra, Fikret, bir akşam üstü, Rumeli hisarının gölgesinde bu şarkıyı yakın dostlarına okudu:

Zulmün topu var, güllesi var, kal'ası varsa,
Hakkın da bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır.
Göz yumma güneşten, ne kadar nûru kararsa
Sönmez ebedî, her gecenin gündüzü vardır.

Millet yoludur, hak yoludur tuttuğumuz yol,
Ey hak, yaşa... Ey sevgili millet, yaşa, varol!

Dünya nimetlerinden hiç biri yoktu gözünde. Hüseyin Cahit, Hüseyin Kâzım Beylerle Tanin gazetesini çıkarırken, İttihat ve Terakki ona Maarif Nazırlığını teklif etmişti. Acı acı gülümsedi:

— Recaizâdesi olan bir memlekette o makama geçmek bana düşmez!

Ama, Nazırlık koltuğunu reddeden Fikret, okuduğu, yetiştiği, birincilikle bitirdiği Galatasaray Sultanisi Müdürlüğü teklif edilince sevindi. Verdiği cevapta:

«Milletime ne suretle olursa olsun hizmetten çekinmem» diyordu. **«Hele menşe-i feyzim olan Sultaniye hizmetten!»**

Aradan elli yıl geçti. O, hâlâ eğitim ve öğretim dünyamızın eşini bulamadığı adamdır. Zorun yenemediği sınıf kabadayıları, onun sevgisine baş eğmişlerdi. Onun zamanında yardımcı öğretmen olan eşsiz dost, eşsiz insan Sakallı Celâl anlattı:

— Koridor duvarına bir genç imzasını atmıştı. Fikret bunu gördü. Çocuk, suratında çakacak tokadı bekliyordu. Ama o, suçluya değil, duvara yürüdü ve cebinden çıkardığı küçük lâstikle imzayı sildi. O kadar...

E, ne mi olmuş sonra?...

Sonra, müdür odasının kapısı vurulmuş ve yaramaz öğrenci ağlaya ağlaya Fikret'in ellerine kapanmış!

Yine buna benzer bir olay:

Mektebin sayılı azılılarından biri yemekhanede sürahiyi kırar. Mubassırla hırlaşırlar. İş büyür, ikisi birden müdürün karşısına çıkarlar. Fikret sorar:

— Siz mi kırdınız sürahiyi?

— Hayır efendim, ben kırmadım...

Bu dört kelimelik yeminsiz, sahitsiz cevap onun için yeter. Mubassıra döner:

— Bir talebe yalan söylemez, der, yanlış görmüşsünüz...

Ama, daha odadan çıkmadan o dik başlı, o haşarı genç, sesi hıçkırıklarla boğularak geri döner:

— Affedin efendim, suçum birken iki oldu: Hem kırdım, hem yalan söyledim!

Ama, yaşadığı çağı çok aşan böyle bir adamı hangi Nazır, hangi devir, hangi etraf ister?... Fikret de başarısını çekemiyenlerle, öfkesine çarpanlarla boğuşmaya başlamıştı. Çekilecekti artık... Çekilecekti. Ama, tam o günlerde 31 Mart isyanı patladı. Tanin ve Şurayı Ümmet matbaaları taşlanmıştı. Kara kuvvet, nerede ışık varsa üstüne yürüyordu. Galatasarayı, doğunun batıya açılmış bu ilk penceresini unuturlar mıydı hiç... Fikret'i unuturlar mıydı hiç?...

Ben böyle isterim seni hep leyle ecnebi,
Hep şûle, hep seher dolu bir cephe-i sefid!

diyordu Fikret... Oğlu Halûk'un arkasından:

Bize bol bol ziya kucakla, getir,
Düşmek, etrafı görmemektendir!

diyordu O...

Ama Fikret, korkacak adam mı idi?... İsyanın en azgın gününde, mektebin demir kapısı önüne çıktı, saplandı. İçeri girmesi, hiç olmazsa bahçeye, parmaklıkların arkasına çekilmesi için yalvardılar.

— «Sultaniyi yıkmak için önce beni yıkmak lâzım» diyordu. O kadar...

Ama Fikret, açık adamdı, oyunsuz adamdı, maskesiz adamdı. Tam düşmanlarının tersine... Bu yumuşamaz karakterden, inanış fedakârlığı isteyemezdiniz. Çekildi. Sonra yine geldi, yine çekildi... Hem de arkasından, altı yüz öğrenciyi sürükliyerek... Galatasaraylılar:

Kendi fırçasiyle : Hasta Fikret

— «O dönmedikçe biz de dönmeyiz» diyorlardı!

Bunların arasında Veliaht Abdülmecit Efendinin oğlu Şehzade Faruk Efendi bile vardı!

Ondan sonra, içi küskünlük dolu, ama yine güzel umutlarını kaybetmeden yuvasına «Âşiyan» ına kapandı. Oradan, zaman zaman çığlıklarını işitiyorduk. Bu çığlıklar, ağızdan ağıza, kulaktan kulağa, geniş yankılarla bütün yurdu kaplıyordu:

Millet yaşamaz, Meclisi müstahkar
solurken,
Sussun diye vicdanına yumruklar
inerse!
Millet yaşamaz, Meclisi müstahkar
olurken
İğfal ile, tehdit ile titrer ve
sinerse!

Hele hırsızlıklar, vurgunlar karşısındaki isyanı, yarım yüzyıl sonra, sanki bugün yazılmış kadar canlı, yeni, taze değil mi?

Bu harmanın gelir sonu, kapıştırın
gider ayak,
Yarın bakarsınız söner bugün
çıtırdayan ocak!
Bugün ki miydeler kavi, bugün ki
çorbalar sıcak,
Atıştırın, tıkıştırın kapış kapış,
çanak çanak!

Yiyin efendiler, yiyin! bu hân-ı
iştihâ sizin,
Doyunca, tiksinince, patlayıncaya
kadar yiyin!

Ne demiştik: «İçi güzel ümitlerle dolu» değil mi?... Onun ümitleri yarınlardaydı. Her şeyi, her şeyi gençlerden bekliyordu Fikret:

Ümidimiz bu: Ölürsek de biz yaşar
mutlak
Vatan sizinle şu zindan karanlığından uzak!

Mehmet Âkif'le kavgasından bahsetmiyeceğim. İkisinin de ruhu acı duyar. Âkif, bu acıyı sağlığında bile duymuştur: Yazdığı uzun hicviyeyi Safahat'ın ikinci baskısına koymadı. Onun bu güzel pişmanlığına biz de saygı göstermeliyiz. Susalım!

Fikret, genç öldü, çok genç: Kırk sekiz yaşında...

O çelik yapılı, çelik ruhlu adam, neş'eli bir akşam yemeğinden sonra, gece, buhranlar içinde çırpınarak, şeker hastalığından ölmüştür.

1867 de İstanbul'da doğmuştu. Toprağa gömüldüğü gün... Aman Yârabbi, ne acı, ne yaman tesadüf, tam kırk dört yıl önce bugündür: 19 Ağustos 1915!

Yusuf Ziya ORTAÇ

⁂

Spor meraklısı hoca!

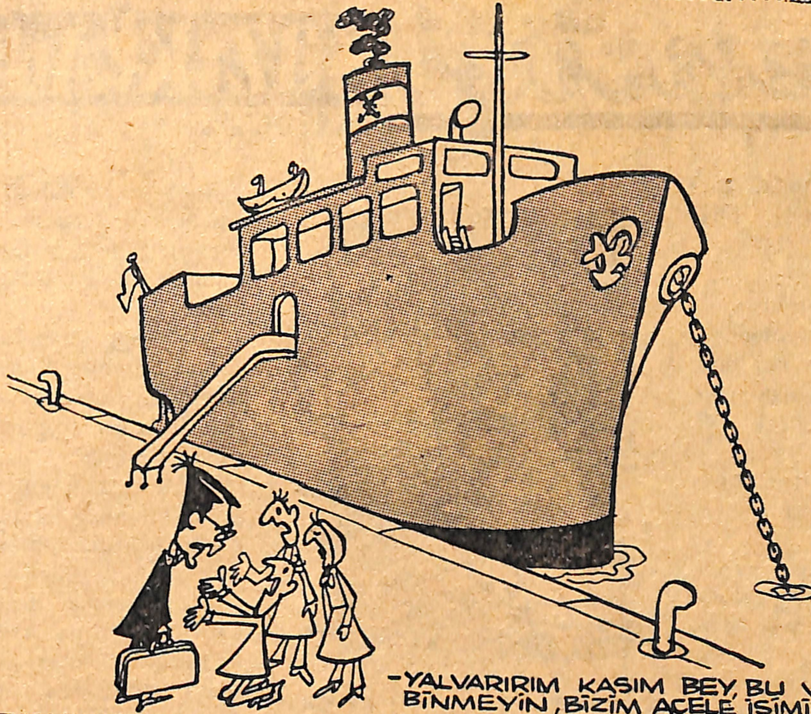
Kadın, gazetenin spor sahifesini okuyan kocasının elinden gazeteyi çekti:

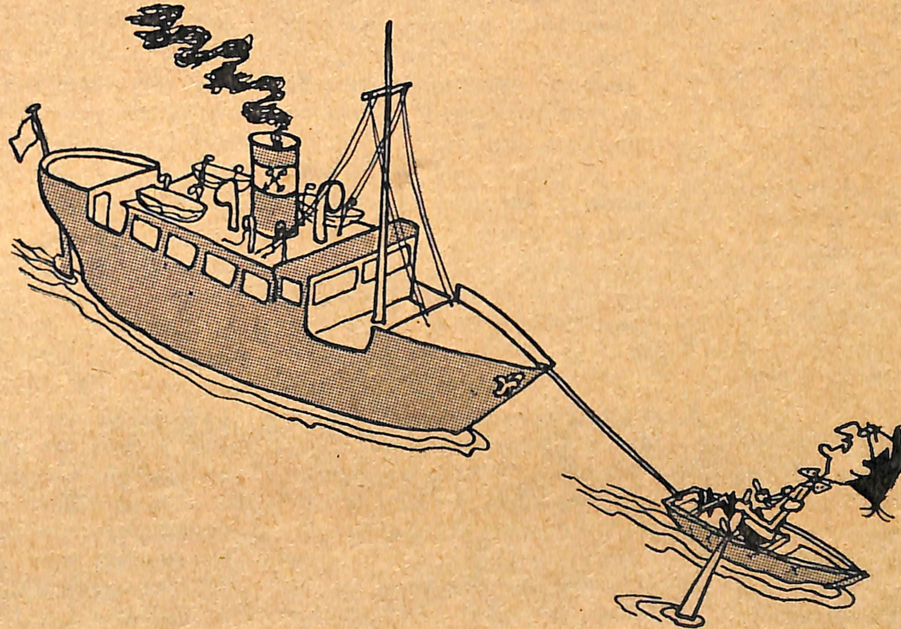
— Benimle hiç meşgul olduğun yok, futbol maçlarından, transfer haberlerinden başka bir şey düşünmüyorsun, şimdi sana ne tarihte evlendiğimizi sorsam bilmezsin...

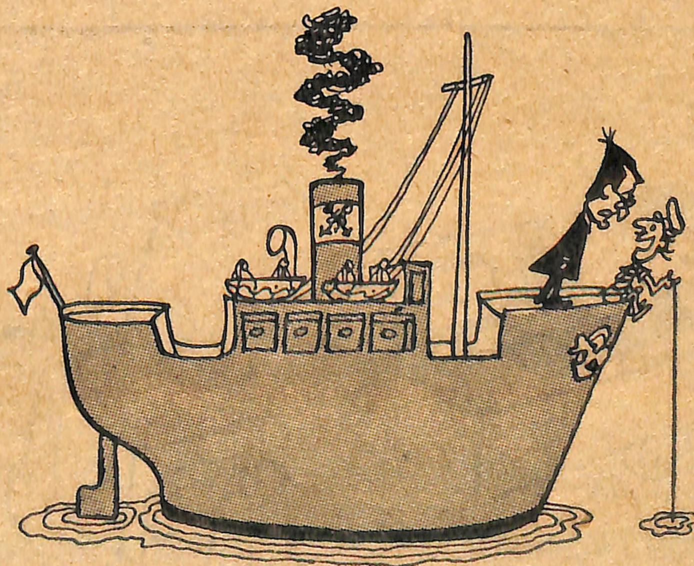
— Yoook, haksızlık ediyorsun artık, evlendiğimiz günü bilmez olur muyum!

— Peki o halde söyle, ne gün evlendik?...

— Tamaaam, dedi, çok iyi hatırlıyorum, bizim millî takımın İtalya takımını 1 - 0 yendiği gün evlenmiştik!

Kasım Güleği Karadenize götüren vapur bütün iskelelere rötarla gitti. (Gazeteler)

Dilenciyi KAZIKLADIM

KEMAL AKINCI

PARKTA oturuyorduk. Birden ayağa kalktım. İdrıs sordu:

— Nereye?

O sormasa da söyliyecektim.

— Arkadaşlar dedim. «Memişane» ye gideceğim. Yok mu birinizde on kuruş? Beş de olsa yeter ya...

Hampacı:

— Valla bende yok, dedi. İdris sende yok mu bir beş kuruş veresin şuna.

— Valla bende de yok... Vardı ama öbür ceketin cebinde kalmış.

— Hadiii... Biz senin öbür ceketini de biliriz.

— Valla vardı.

Baktım bunlarda iş yok. Yoldan bizim Gazoz Recai geçiyor. Belki onda vardır. Bağırdım:

— Gazoooz! Ulan Gazoooz!

Ben böyle bağırınca etraftan da başka niyetli bağrışmalar duyuldu:

— Getir aslanım bitane!

— Patlat bize de iki gazoz!

— Gazozcu! Bu tarafa da bak!

Kocakarının biri de:

— Getir evlâdım bir gazoz da bana, kursağım kaynıyor dedi.

Dalgaya düşmüştüm. Bizim gazoz uzaklaşıyor. Daha hızlı bağırdım:

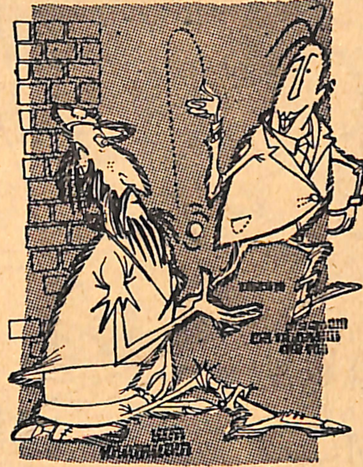
— Ulan Gazooooz! Gazooooz!

Bu sefer duyurtmuştum ama etraftakiler de tekrar bağrışmaya başlamışlardı:

— Hadi yahu! Nerde kaldı bu gazozlar?

— Getirsene be kardeşim!

— Gazozcu bey evlâdım, kursağım kaynıyor, içim dışıma çıkacak. Geçen gece fırıncı Hüdai Beylerde de kaynadıydı da ısırgan kökünnen söğüt yaprağını kaynatıp üstüne...

Hampacı Hüseyin deminki kocakarının lâfını kesip kibarca durumu açıkladı:

— Ulan teyze, amma kursağın varmış senin de be... Bizde maalesef gazoz yok... Bu gazoz başka gazoz.

— Varsın «mâlisef» gazozu olmasın evlâdım. Bana bu gazoz da yarar, sen getir ondan bir tane.

— Yok be teyze, yook! Başka gazoz dediğim bizim arkadaş yani. Bizde gazoz mazoz yok.

Bu sırada Gazoz Recai gelmişti.

— Beş kuruşun varmı arkadaşım? dedim. Helâya gidecem de...

Herifte para yok ama akıl var:

— Ona da para verilir mi be, bedavası varken? Yürü Vilâyet binasına!

Gazoz'un bu buluşuna diğer arkadaşlar da çok sevindi. Beleşin böylesini bile kaçırmaz keratalar. Cumbur cemaat Vilâyet'in yolunu tuttuk.

Yolda hep vilâyetin lâfını ediyoruz. Görenler Vilâyette mühim işleri olan bizlere gıpta ediyor olmalı. Ben bir ara: «Vilâyetteki işimizi bitirdikten sonra...» diye bir lâfa başladım da yanımızdan geçen bir anne ile iki kızı dönüp dönüp baktılar. Bize yaranmak için olacak; güldüler bile.

Orada işimizi bitirdikten ve kapının yapısına lâyık bir biçimde kendimizi kasa kasa çıktıktan sonra tekrar parka geldik.

— Arkadaşlar dedim. Bu böyle sökmez.

— Söymiyen nedir? dediler.

— Bu vaziyet böyle gitmez yani. N'apın yapın bana bir iş bulun. Hemen ama. Buldunuz muydu, sinemalar, gazozlar, sigaralar hepsi benden. Ben burada bekliyorum.

Fazla söyletmeden bana iş bulmak üzere hepsi ayrı yönlerde dağıldılar.

Gerçekten üç dört gündür kakmadığım kapı kalmamıştı. Yok, yok, yok... Pil var, batarya var, yedek parça var, beyaz peynir, kaşer peyniri var, et var, kahve var, yani her şey var. (Hoş, alabileceğimiz şeyler olmadığından aramadığımız için, olmıyanı farkedemeyiz ya) Ama iş yok.

Parkta epeyce beklettiler beni. En önce Hampacı Hüseyin geldi. Soluk soluğa:

— Yürü ulan, dedi. Belediyede bir iş varmış. On kişi kadar namzet var, çoğalmadan gidelim. Belki seni aldırırız.

Basbayağı sevinmiştim. Gittik, baktık ki çöpçülükmüş.

— Yok arkadaş ben bu işe giremem, dedim.

Hampacı sinirlendi:

— Ulan ayı! Sen bu kafayla açlıktan geberirsin! Ne var be? Onlar sana fukara kazanı gibi bir şapka verecekler şimdi. Çektin mi onu kulaklara kadar, evelallah baban tanımaz. Memurluk bu be! Ay yirmi dokuz, maaş otuz. Hem bu kadar adam gelmiş bak. Onlar hepsi aptal da bir sen mi akıllı yani?

Akıllılığım dünya kurulalı beri çoğunlukta olduğunu bildiğimden çaresiz razı oldum. Aptallığı kabullenecek değilim ya.

Ama bu işte olmadı. Ankara'dan torpilli biri varmış, onu aldılar.

Süklüm püklüm geri döndük. Baktık ki, bana iş aramağa giden arkadaşlardan diğer ikisi de gelmiş, sözleştiğimiz yerde bekliyorlar. Ben sormadan Hampacı sordu:

— Nasıl be, siz buldunuz mu bir şey?

İdris bulamamış bir şey. Gazoz Recai:

— Ben buldum, dedi. Hem bir fabrikada. Herif zengin mi zengin. Kâtiplik yapacaksın. Bu işi daha kimse duymamış. Bana da eczacı Selim Abi söyledi. Aman zırzopluk etme. Bu işi kaçırırsan karışmam. Ne yap yap, herifin gözüne iyi görün.

— Yaaşşa be Recai, dedim. Bu mesele halloldu artık. Şimdi yardım edin de iyi görünmek için şu kıyafeti düzeltelim biraz.

Gittik önce Hampacı'nın eve. Evvelki sene, yılbaşında: «Dört buçuk aydır giyiyorum, hâlâ eskimedi» diye öğdüğü ayakkabıları indirdik tavandan: İkisi de timsah. Giydiğim zaman önden bakılınca ayağım, içinde, timsahın dili gibi görünüyor. Suya sokup yumuşattık da timsahlar biraz ağızlarını kapar gibi oldular, giydim.

Sonra da pantalonunu almak için İdris'lere gittik. İdrislerin ev, devehanı gibi bir şey. Bilmem yalan, bilmem sahi. Bu idrisler'de kocaman bir radyo varmış. Onu sığdırabilmek için evi bu kadar büyük yapmışlar. Hatta ev yaptırmayıp radyonun içinde oturmayı bile düşünmüşler bir ara.

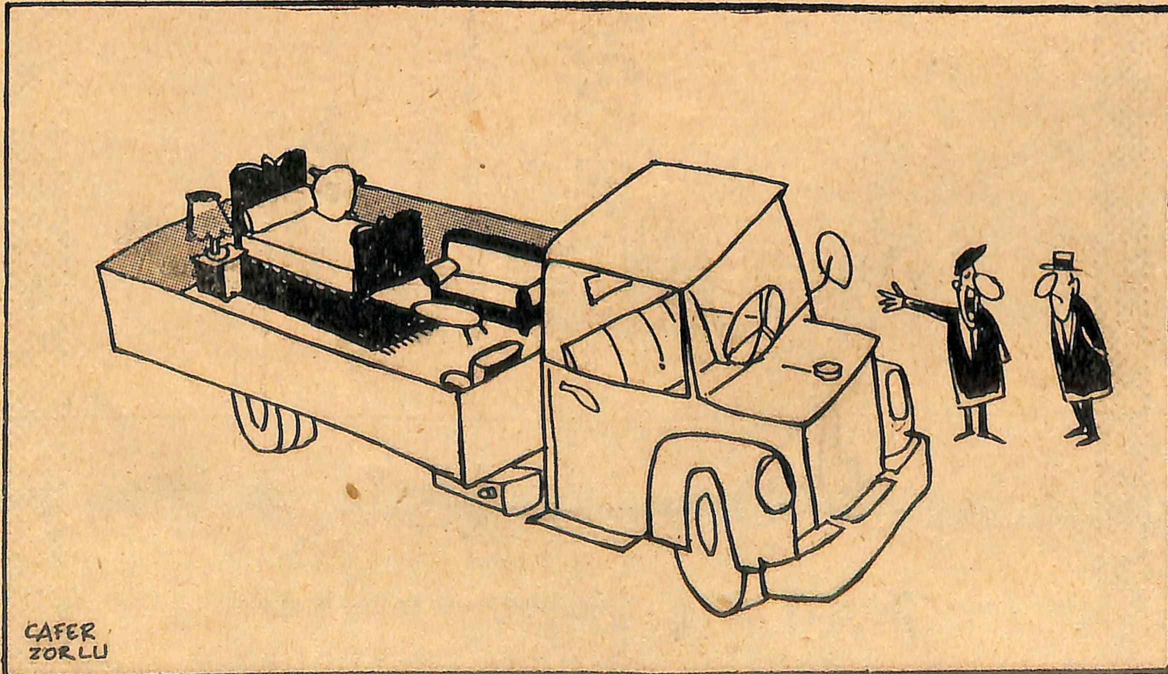
İdris'in pantalonu bana tam geldi. Hayır kalmamış ama ne de olsa ütülü. Sonra mavi de...

Gazoz'la da mintanları değiştik. Dirseklerdeki delikler görünmesin diye kollarını yukarıya kadar sıvadım. Evin dışına çıkıp cama baktım: Filinta! Arkadaşlar da beğendiler.

Aklıma bir şey gelmişti:

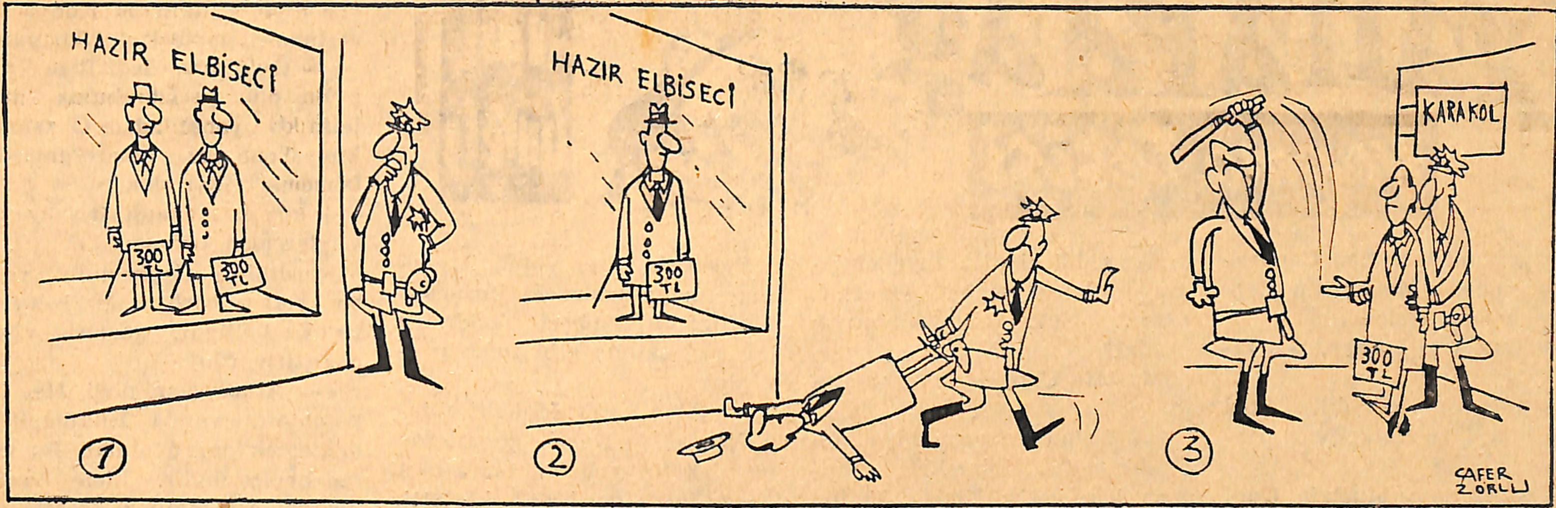
— İdris be, dedim. Oldu olacak,

Kemal Aygün «Her şoförün bir evi olacak» dedi. (Gazeteler)

— Oh, çok şükür, benim de bir evim var!..

Karakollarda dayak yasak edildi... (Gazeteler)

YAZISIZ

annenden bana elli kuruş alsana...

— N'apıcaksın?

— Sorma yahu, borcum olsun. İşte giriyoruz ya... Ben sonra bir lira veririm sana.

— Peki be arkadaşım, dediğin olsun.

Gitti aldı elli kuruşu, bana verdi. Kendi pantalonumun cebindeki eşyaları buna aktarmağa başladım. Benim cepler de her zaman o biçimdir. Ben diyeyim eczane, Hampacı desin bakkal, Gazoz desin hurdacı dükkânı.

Aktarma işini bitirince çıktık.

— Bana bakın, dedim. Siz böyle kodaman etekler gibi yanımda gezecek misiniz hep? Bir tarafa demir atın bakalım. Ben gidip şu fabrikatörle konuşayım. Sonra size bildiririm.

— Peki, dedi Hampacı. Parkta bekliyoruz. Yalnız aman kardeşim, orada dikkat et. Kibar kibar konuş, tavla herifi. Siz şöylesiniz, böylesiniz de yağla gitsin. Otur derse: «egzos» umda mayasıl var de, oturma. Saygısız demesin. Ne yap yap gir şu işe. Hadi göreyim seni.

— Merak etmeyin. Hadi eyvallah.

Eeh... Artık bu işe girdim gibi bir şey. Bir başladım mı para kazanmağa, anlarım forsu. «Gazoz ısmarla» diyecek çocuklar. Ben de ısmarlıyacağım tabiî. Ama öyle hemen değil. İş uzamalı da değeri artsın. Onun için naza çekeceğim. O zaman da bizim Hampacı köpürecek: «Ulan» diyecek «adam oldun dayemizde be! Unuttun düne kadar baltayla tıraş olduğunu teres.»

Bir yandan dua da ediyorum: «Allahım» diyorum. «N'olur şu herif beni işe alsın.» Allah renk körü değil ya. Bu mavi pantalonu giyince muhakkak gözüne çarpmışımdır. Herhalde yardım eder.

Yolun kenarında bir dilenci arandım. Az ilerde vardı. Gittim, hazırladığım elli kuruşu verdim. O da arkamdan epeyce dua etti. Repertuvarı fakir olacak ki, bazı lâfları iki defa söyledi. Elli kuruşluk olduğuna kanaat getirince sustu.

Biraz sonra meşhur fabrikatörün yazıhanesine geldim. Forsunu göstermek için beni kapıda biraz beklettikten sonra içeri aldı.

Girdim. İçerde koltuklar, masalar, dolaplar falan... Koltuklardan birinde şişman bir adam. Hani koşucu olsa ve rakiplerini geçse ancak göbek farkıyla geçer. Göğüs farkı diye bir şey bu adam için mevzuubahis değildir.

Gözlüklerinin üstünden bana baktı. İçimden: «Ulan» dedim, «madem üstünden bakacaktın, ne halt etmeğe aldın onları? Edebinle ortadan baksana», Dışımdan da:

— Affedersiniz efendim. Size bir kâtip lâzımmış galiba efendim. Ben çalışmak istiyorum da, dedim.

— Lâzım, lâzım ama sen yapabilecek misin bu işi?

Ağzının iki tarafında da şeker varmış gibi biçimsiz bir konuşması var. Cevap verdim:

— Yaparım efendim.

— Daktilo kullanır mısın?

— Kullanırım efendim.

— Elyazın düzgün müdür?

— Düzgündür efendim. Sonra efendim İngilizce de bilirim biraz...

Herifin yüzü hafiften gülümsemeğe başladı. Bu iş olacak canım. İçime doğmuştu zaten. Daha tatlı gülümsiyerek sordu:

— Kaç yaşındasın?

— Yirmi bir.

— Tahsilin ne kadar senin?

— Lise...

Tam bu sırada berbat bir durum oldu: Cebimdeki seyyahların canları sıkılmış. Hava almak için cebimin alt yanında açtıkları pencereden kafalarını çıkarmış, bakınıyorlar. Bunu cep aynası ve çakı zincirinin bacağıma soğuk soğuk dokunmasıyla anladım. Hemen tedbir aldım. Elimi cebin üzerine bastırarak tabiî.

Koltuktaki şaşalamıştı, tekrar konuştu:

— Evet, lise? Yahu sende bir tuhaflık var be. Bacağın topal falan mı senin?

Ne diyeceğimi şaşırmıştım:

— Yok efendim, yani bacağım... Liseden... Şey... diye kekeledim.

— Bacağın liseden mi topal?

— Hayır, efendim, liseden ama topal değil.

— Yok canım, var bir sakatlık sende. Gez bakayım şöyle.

Zihnim cebimle meşgul olduğundan saçmalamıştım ama, sakat olmadığımı pekâlâ gösterebilirdim. Elimi bütün gücümle bacağımın üzerinde bastırarak içerde bir tur yaptım, sağlamlığımı ispat ettim. Fakat buna rağmen, aynayla çakı zincirinin cebimin dışına çıkmasına engel olamadım. Her kalabalıkta birkaç açıkgöz bulunur ya, benim cepteki kalabalığın en açıkgözleri; kibrit kutusu ile kayış tokası hemen aynanın bıraktığı boşluğa yerleşmişler.

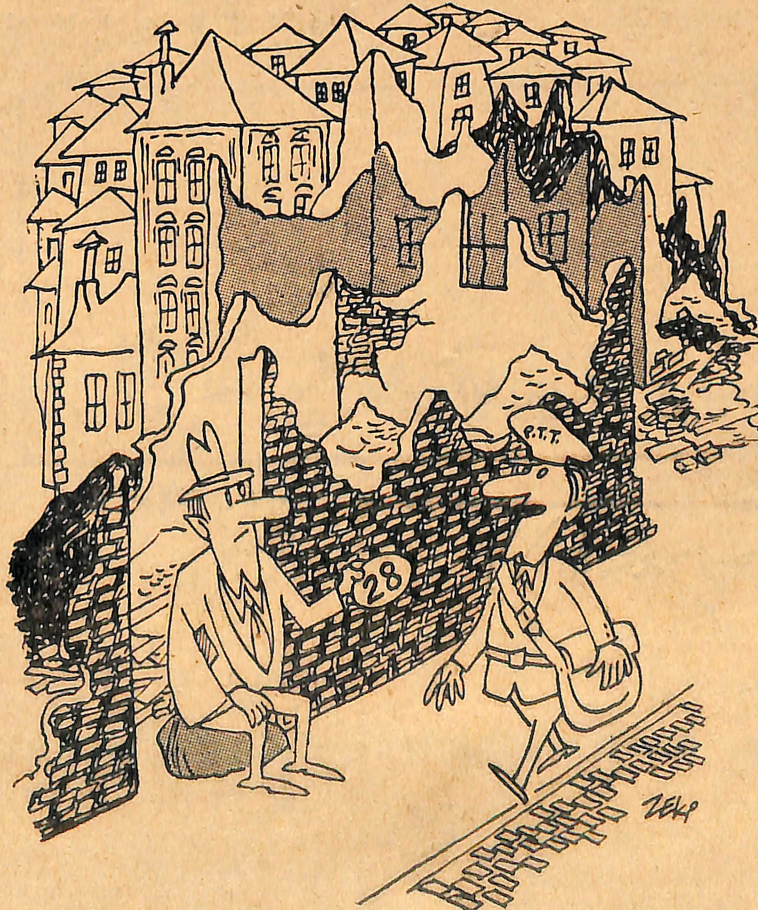
Maazallah elimi bir bıraksam, onların arkasında hazır bekliyen; bir vida, boş bir mürekkep şişesi, diş fırçası, küflü bir çakı, bir ökçe lâstiği, bir kaşık sapı, bir çocuk emziği ve adını hatırlıyamadığım daha bir kaç kıymetli eşyam sökün edecekler. İçimden «iyi ki diyorum eşyanın fazlasını bu çürük cebe koymamışım.»

Ben lâfa başlıyacaktım ki, önce davrandı:

— Dediğim gibi, dedi. Var bir acayiplik sende.

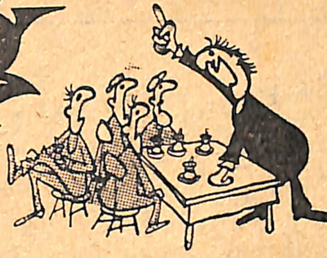
— Hayır efendim, diye başlıyan hararetli bir itiraza girişmemle,

(Devamı 11. sahifede)

— Bu numaraya mektup var mı,..

Yanardağ yapma tesisi

Nail Güveli

Mahallemizde Vatan Cephesinin kurucusu Muslihittin Cepheci, garsona seslendi:

«— Çay yap buraya, beş tane!»

Masada beş kişiydik; ikisi Demokrat, ikisi Halkçı, biri partisiz...

Muhaliflerden Mustafa Copyer:

«— Ah, nerde o eski günler, diye içini çekti. Halk Partisi devri olsaydı, şimdi mis gibi halis kahve içerdik. Bozuk çayları içe içe kursağımız nasır tuttu.»

Demokratlardan Rıza Taşçı:

«— Siz nankörsünüz be, dedi. Yani şimdi kahve yok mu!. Tonla var. Var ama, bu kahveci satmıyor. Deyyus Halkçı çünkü... Milletin saadetini refahını, nurlu istikbâlini sabote ediyor.»

«— Peki kardeşim, siz de kahve içmek için tanzim içiş yerleri açın. Bunca Demokratsınız. Her biriniz bir tane açsanız, milletçe bir kere daha ihya oluruz. Hani epi ihya olduk ama, fena mı, bir kere daha ihya olurduk.»

«— Matrak geçme Memet!» dedi Rıza Taşçı ve elini masanın üzerindeki tablaya attı, zira masada taş yoktu.

«— Niye matrak olsun. Bunları bir zamanlar siz söylüyordunuz ciddî ciddî... İhya olacağız, milletçe refaha ereceğiz, diye... Yoksa matrak mıydı bunlar?.»

Mustafa Copyer de tamamladı:

«— Yalan mı yani, ihya olmadık mı?... Memleketin ihtiyacı için getirdiğimiz 30 ton kahve daha dün Balatta bir depoda kaçak diye meydana çıkmadı mı!. Milletçe, kaçakçılarımız da dahil, memleket ihtiyaçlarını en kısa zamanda en mükemmel şekilde karşılamak için canla başla çalışıyoruz. Çalışmalarımıza günler yetmiyor, geceleri de çalışıyoruz! Yakında nurlu istikbâl kapımızın zilini çalacak!..»

«— Çalamaz! Zil bozuk, yedek parça yok!.»

Mustafa Copyer ile Mehmet Sıskanın bu alaylarına da Rıza Taşçının daha fazla tahammülü yoktu. Hışımla:

«— Hep bunları mahsus yapanlar sizlersiniz, dedi. Sonra da matrak geçiyorsunuz aklınızca. Kahveleri depolarda saklar, millete sıkıntı çektirirsiniz. Kahvelerde kahve alıp satmazsınız, hep millet şikâyetçi olsun diye... Esnafı da muhalif, memuru da muhalif, basın denen herzesi de...»

Basın deyince, Vatan Cephesinin mahallemizdeki kurucusu Muslihittin Cepheci kaidesine bir şey batmış gibi fırlayıp oturdu:

«— Ah o basın. Muhalifin daniskası o!... Daha geçenlerde memleketin yepyeni bir servet kaynağını nasıl da körletti. Karsta ne güzel bir yanardağ patlamıştı. Memleket turizmine geniş ufuklar açılıyor, memlekete zengin refahlı saadet imkânları sağlanıyordu. Yanardağın patladığını ilk gün radyo söylemişti de, inanmış, ne sevinmiştik. Ama, gazetecilerin huyu kurusun, radyoya inanmadılar, kalkıp cumbur cemaat Karsa gittiler. Kuruttular dağı... Yok yanardağ değilmişmiş de basit bir toprak kayması imişmiş!. Kars milleti de zaten Halkçı. Gazetecilerle elele verip, memleketin iftihar vesilesi olacak bir yanardağı kuruttular.»

Rıza Taşçı da ideal arkadaşının sözlerine hep başını sallıyordu:

«— Tövbe estağfurullah Muslihittin Abi ama, hani Allah ta mı onlarla beraber, nedir. Kalkıp da Kars gibi o muhalif memlekette yanardağ patlatılır mı!»

«— Tövbe, tövbe estağfurullah!. Bir yanlışlıktır olmuş bir kere; Karsta patlatmış, dağlık yer diye. Kalkıp da Konya Ovasında patlatacak değildi ya?.»

«— Öyle ama, dedi Rıza Taşçı, ne olur şu İstanbulda patlatsaydı yanardağı. O zaman kimse ona toz konduramazdı. İstanbula akın akın turist gelir, oluk gibi para akardı. Belediye de borçlarından kurtulurdu.»

Muslihittin Cephecinin yeni bir nutka başlıyacağı bakışlarından belliydi; gözleri vites değiştiriyordu.

«— Arkadaşlar, dedi. Her işi Allahtan, ya da Hükûmetten beklemek doğru olmaz. Bu vatan hepimizindir. Elele verip birlikte çalışmalıyız. Meselâ şu yanardağ işi benim aklımı kurcalamaya başladı. Yanardağ meselesi şimdiye kadar memlekette ele alınmamış bâkir bir iş mevzuudur. Bu iş güçtür, imkânsızdır diye düşünmemeliyiz. Elele verdik mi, başarılamıyacak iş yoktur. Bu memlekette Halk Partisi de, biz de ne olmayacak işler yapmışızdır, yine de yaparız!. Benim asıl demek istediğim, memleket kalkınmasında hususi teşebbüsün oynadığı mühim roldür. Bu sahada biz de pek âlâ rol alabiliriz...»

Mustafa Copyer:

«— Ben mektepte piyeslerde çok rol alırdım zaten, buna alışığım.» dedi. Muslihittin Cepheci hızla devam ediyordu:

«— Ciddî konuşuyorum, bu mevzu bana çok cazip geliyor. Yepyeni bir mevzu.. Yanardağ!. Yanardağcılık yapmak..»

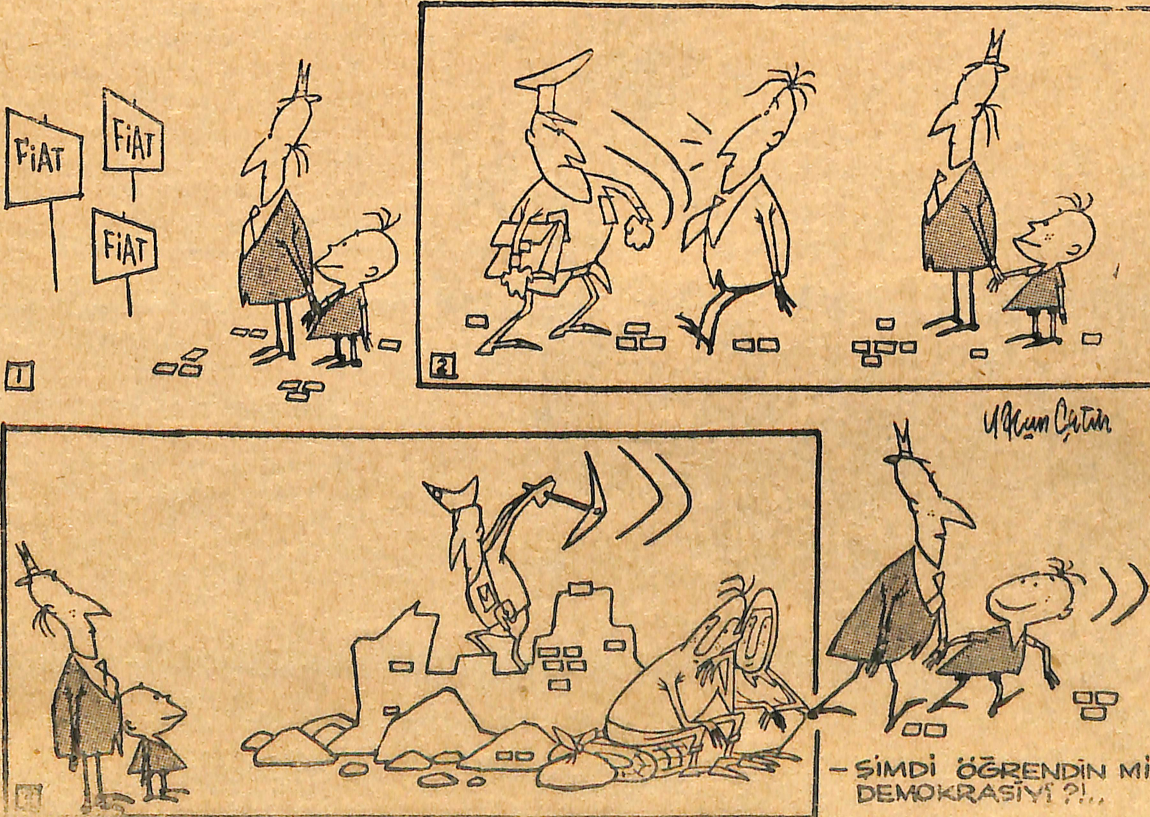
Hepimizin gözleri yanardağ gibi açılmış, merakla dinliyorduk. Cepheci devam etti:

«— Hem bu işin ucunda çok para var. Şurda beş kişi miyiz; hepimizi ayrı ayrı beşer defa ihya eder vallahi!.. Cesaret edip bir teşebbüse girişelim. Düşündüğüm şu... İstanbul nasıl olsa tepelik bir yer; bunlardan birinden birinde bir yanardağ bulmak imkânı var. Şimdi biz önce bir cemiyet, ya da şirket kurup bu işin patentini almalıyız.»

«— Şirket ve cemiyet lâfları eskidi. Tesis diyelim, tesis; bu daha modern.»

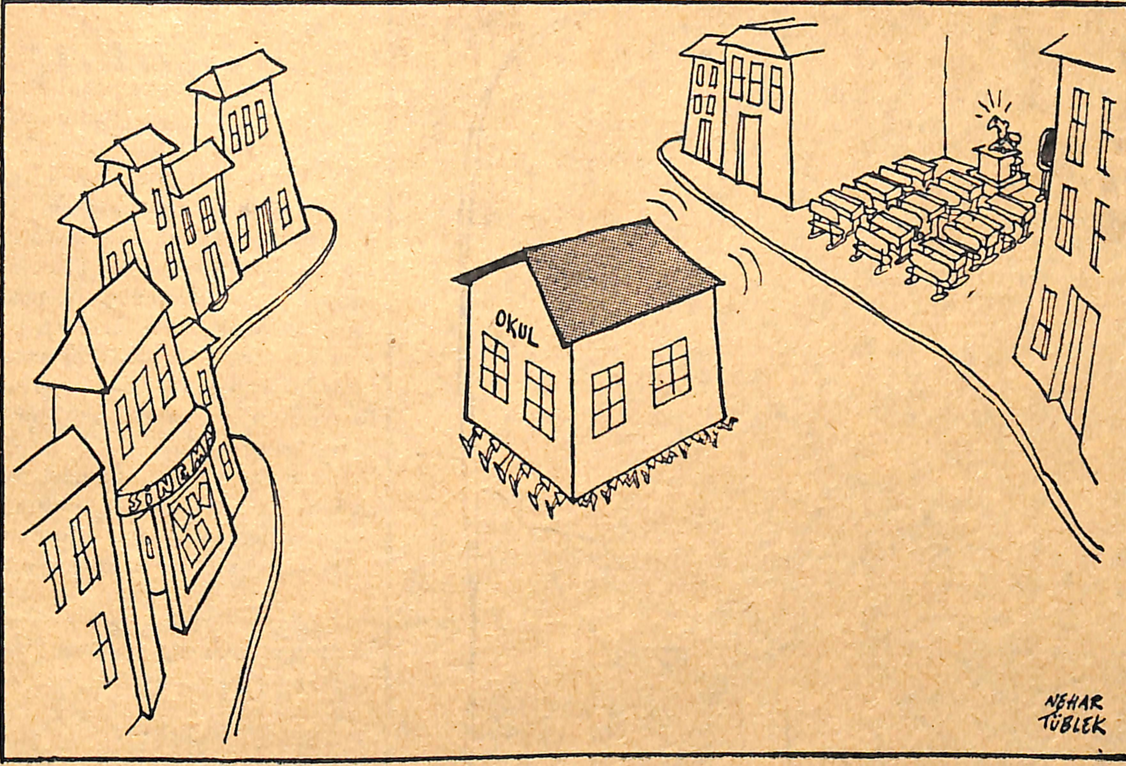
«— Meselâ İstanbulda Yanardağ Yapma ve Yaşatma Tesisi deriz, ha?.»

«— Tamam, mükemmel, diye devam etti Muslihittin Cepheci. Ondan sonra başlarız çalışmaya. Bir taraftan cemiyeti kuvvetlendirmek için makbuzlarla iane toplar, büyük müesseselerden de teberru alırız. Bir taraftan da dışarıya karşı ayıp olmasın diye ilmi çalışmalara başlarız. Âlimleri parayla tutar, İstanbulun dağlarının hangisinin içinde bir yanardağ olmak ihtimâli var, onu araştırırız. Şu da-

«Görme yolu ile eğitim»

Portatif okullar yapılacak... (Gazeteler)

YAZISIZ

ğın dibinde ateş olmak ihtimâli on binde birdir, diye bir rapor aldık mı, tamam!.. Ondan sonra doğru Beyfendiye...

«— Ya bulamazsak yanardağı?.»

«— Onun da kolayı var. Yine ilim adamlarına başvururuz. Tıpkı yanardağmış gibi yanacak kükürtlü, barutlu bir madde yaptırtırız. Dağın çukuruna bunu koyup husus' makinelerle yanardağmış gibi püskürtürüz. Var mı daha bir diyeceğin!.»

«— Tamam!» diye zıpladı Rıza Taşçı. Muslihittin Cepheci son derece hoşnut, gülümsüyordu:

«— Siz bu Cepheciye itimat edin be!... Bunun başaramıyacağı bir iş yoktur. Bak, bizim mahallede Vatan Cephesi Ocağı kurulabileceğini kimsenin aklı kesmiyordu. Hani siyaset için söyleniyorum. Çünkü bizim bu işimizde artık siyaset miyaset yok tüzüğe de yazacağız zaten, cemiyet siyasetle uğraşmaz, diye... Ha, ne diyordum. Kendimden misâl vermek için söylüyordum. Kimsenin aklı kesmiyordu ama, Muslihittin bir atıldı ortaya, bugün en çok bizim ocağın üyesi var. İşte, ben her işi böyle başarırım. Siz itimat edin bana, sözümden çıkmayın. Cemiyeti kuralım, milyonları cebinizde bilin. Bunun bir de manevî zevki var; memleketi ihya edeceğiz!»

«— Hadi öyleyse, hemen tüzüğü yapmaya başlıyalım.»

Muslihittin Cepheci kâğıdı kalemi çıkardı.

«— Dur, önce yazacak başka şey var.» dedi ve yazmaya başladı. Yazının sonuna geldiğinde Mustafa Copyere dönerek:

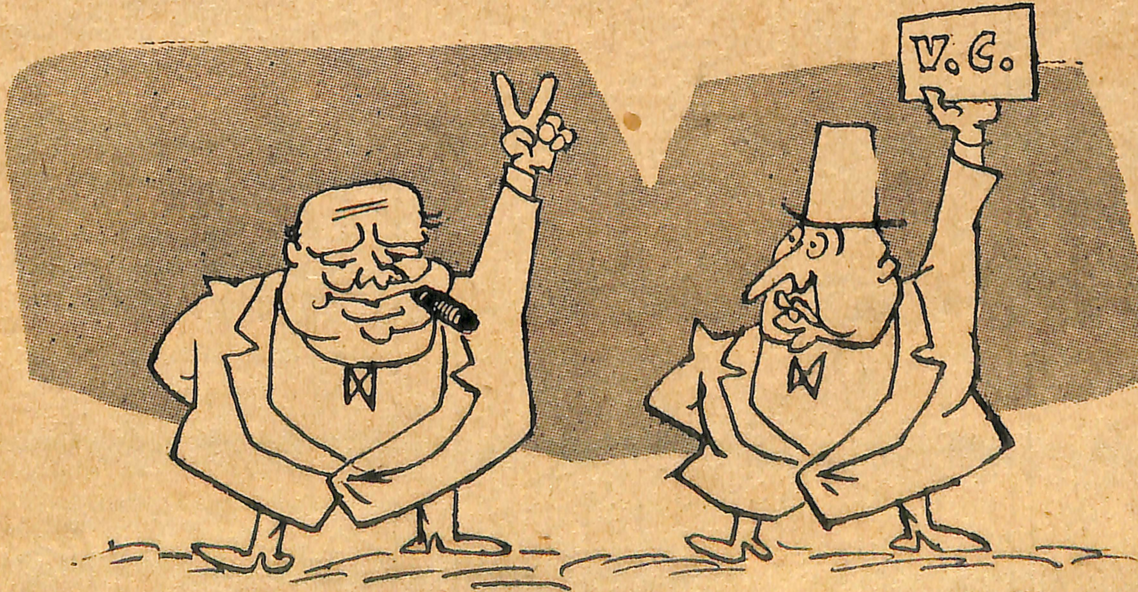
«— Senin soyadın da pek biçimsiz, dedi, değiştiriver onu. Böyle işlerde şüpheyi çeker. Al, şunu da imzala. İşlerimizin yürümesi için bunlar lâzım.»

Mustafa Copyerin önüne uzatılan kâğıttaki yazı şöyle başlıyordu:

«Ben ve sülâlemizle birlikte 80 arkadaşım, uzun müddet Halk Partisi saflarında çalıştıktan sonra, nihayet yüksek irşalarınızla hakikatleri anlıyarak refah ve saadet kaynağı Vatan Cephesine iltihaka karar vermiş bulunuyoruz...»

Nail GÜRELİ

Churchill İstanbul'da:

YAZISIZ

İĞNELİ FIÇI

Roman!

Eh, kadın romancılarımıza bir yenisi daha katılıyor: Lüks Nermin!

Şiirleri elinden alındıktan sonra, düşünmüş, taşınmış, roman yazmaya karar vermiş..

Avrupalıların «roma a clef» dedikleri bir «şifreli roman» cinsi vardır. Sanatkâr, eserinde tanıdığı insanları yaşatır. Her halde Lüks Nermin'in romanı da bu cinsten olacak!

Hani bu romanı hangi gazete basmaya başlarsa yaşadı: Bas basabildiğin kadar!

Dayak!

Pedagoji Cemiyeti toplantılarında dayak meselesi konuşuluyor:

— Çocuğa dayak atmalı mı, atmamalı mı?

Galatasaray Müdürü Ali Teoman:

— Atmalıdır, diyor.

Hakkı var: Mahalle arkadaşımdır, İstavroz Çayırındaki ilkokulda az falaka yemedi. Başarısını o sopalara borçlu demek!

Doğrusunu isterseniz biz de mekteplerde dayağa taraftarız: Karakollara, yumruğa, tekmeye idmanlı vatandaş yetiştirmeli!

Köy enstitüleri!

Dünya gazetesi bir vesika yayınladı: Hani şu Köy Enstitülerinin faydasından, hizmetinden bahsettiği için iki öğretmeni Vekâlet emrine alan Tevfik İleri var ya, işte bu sayın Bakan, meğer bir dergiye hem de bir Halkevi dergisine bir makale yazmış. Ama ne makale!... Durun, bir kaç satırını beraber okuyalım:

«Şehirlerin kasvetli, müfsit, insanı bedbin edici havasında bunalanlar buraya uğramalıdırlar. Burası hasta dimağ ve ruhlar için bir şifa kaynağı olacaktır.»

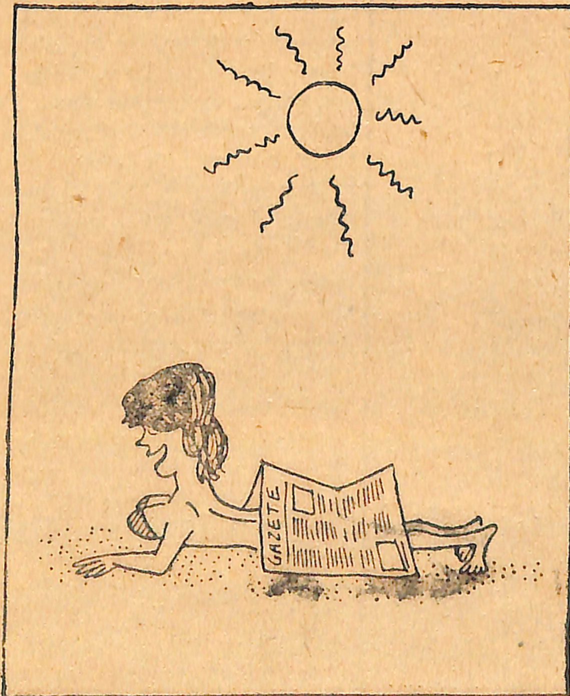
Güzel... Çok güzel! .. Yalnız Dünya gazetesi bunu yaymakla ne demek istiyor sanki?..

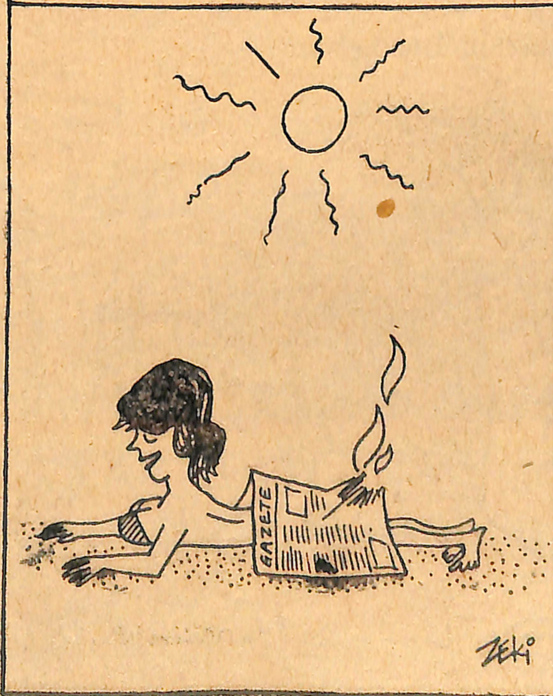
Tevfik İleri Köy Enstitülerini methetmişmiş!.. Ne çıkar bundan?... Derginin üstündeki tarihe bakın siz:

19 Mayıs 1944!.. Ayol o tarihte en ünlü Demokratlar İsmet Paşayı bile methediyorlar-dı!

— Çetin, çık artık... Karın gitti!...

Şakalar

Ücret meselesi

Komisyoncu Hasan Aşırır'ın işi gücü mağazalarla anlaşıp, onların mallarını bütün masrafı müesseseye ait olmak üzere taşrada satmaktır. Hasan günün birinde, merkeze trenle bağlı olmayan bir yere gitti ve dönüşünde masraf listesini patronuna verdi. Patron listeye bir göz attıktan sonra, hayretle sordu:

— On iki bin lira otomobil parası da ne? Neden trenle gitmedin de o kadar masraf ettin?

Hasan gayet rahat cevap verdi:

— Hesap ettim efendim, tren yaptırmak, otomobil almaktan daha tuzluya çıkacaktı!

Tehdit

Arkadaşı, Nuri Kederli'yi düşünceli görünce sordu:

— Neden böyle canın sıkılıyor?

— Sorma birader, kaynanamı kaçırdılar da...

— Bunun için mi üzülüyorsun?

— Hayır... Kaçıranlardan mektup gedi, beş yüz lira vermediğim takdirde geri çevireceklerini yazıyorlar da, parayı nereden bulacağımı düşünüyorum!

Öyle ya...

Genç âşık, kızın siyah gözlerine dalmış, sayıklıyordu:

— Senin için dünyada her şeyi yapabilirim sevgilim.

Genç kız bu itirafa şaştı:

— Hayret doğrusu!... Her şeyi istiyeceğimi nasıl bildin?

İyi niyet!

İhtiyar baba, damadı olacak adam yüzünden kızına çıkışıyordu:

— Niyeti ciddi olmayan o herifle evlenemezsin!

Genç kız omuzlarını silkti:

— Yanılıyorsun baba... Niyeti ciddi olmasa, senin kazancını inceden inceye tahkike kalkar mıydı?

Müşterek hesap

Banka memuru, İsmail Soykan'a sordu:

— Demek karınızla müşterek bir hesap açtırmak istiyorsunuz. öyle mi?

— Evet efendim, parayı ben yatıracağım, karım çekecek!

Tembih!

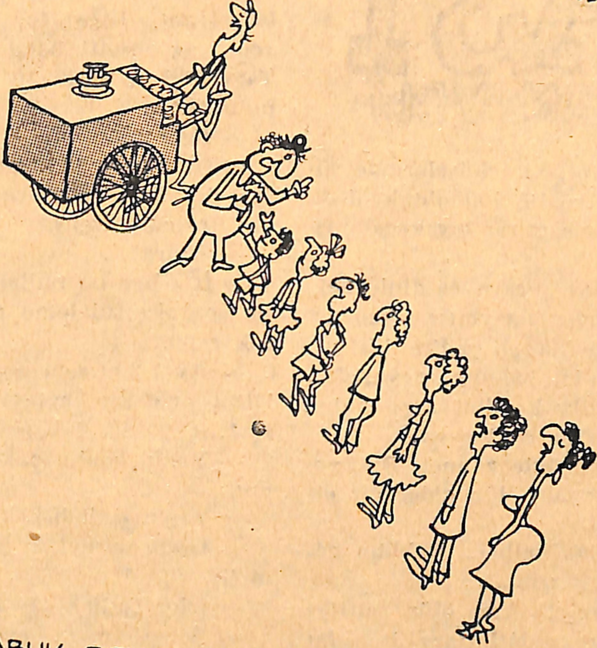
Hanım, sokağa çıkarken kocasına:

— Aman, dedi, çocuklara göz kulak ol da, ben yokken dövüşüp bir yerlerini falan incitmesinler...

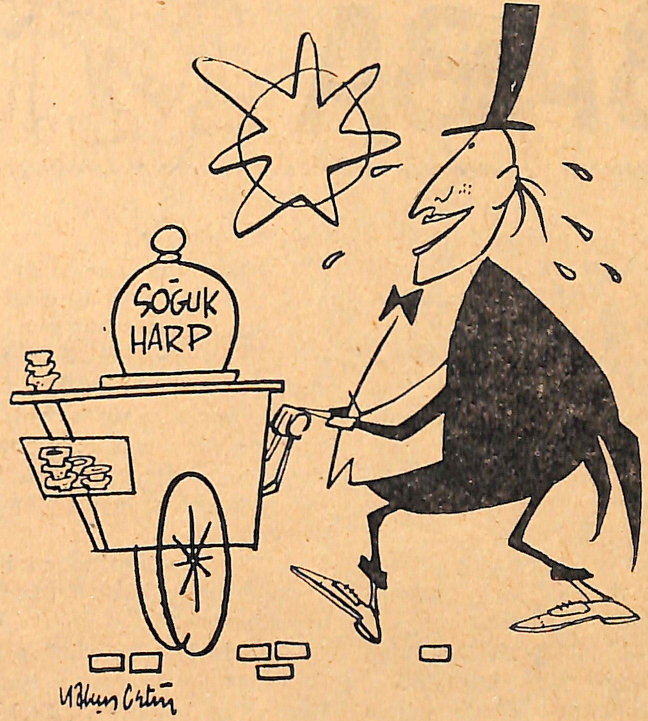
Sonra oğlunun kulağına eğildi:

— Babana dikkat et, ben yokken sokağa çıkıp içmesin sakın!

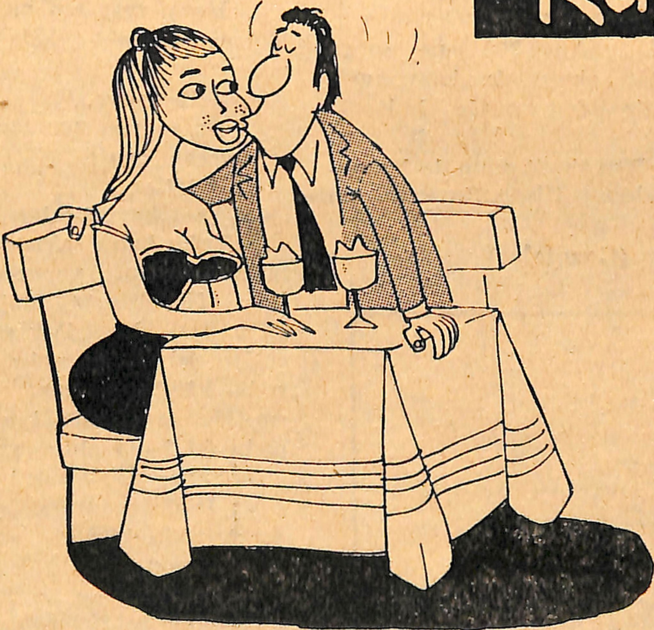
Dondurma Kaymak

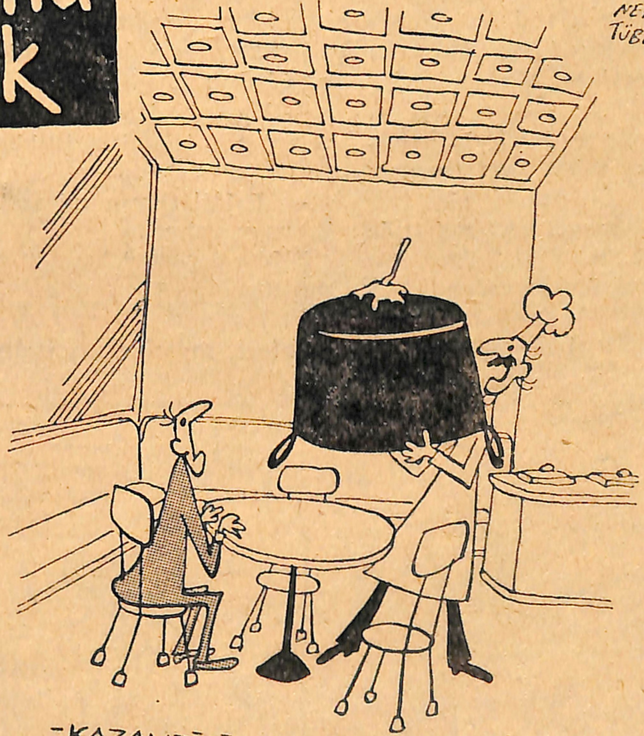
-ÇABUK SIRAYA YİRİN, BİR DEFADAN FAZLA YALAMAK YOK !..

-DONDURMAM KAYMAAAK !..

-SEVGİLİM, BEN ÇİLEKLİ DONDURMAYI ÇOK SEVERİM !..

-KAZANDİBİ DONDURMA İSTEYEN SİZ MİYDİNİZ ?..

YAZISIZ

BABA MİRASI

ADNAN VELİ

Kadastro mümeyyizliğinden emekli Müştak bey, akşam yemeğinden kalktıktan sonra, gecelik entarisiyle köşe minderine bağdaş kurdu. Sarı takkasini düzeltip, başını iyice kaşıdıktan sonra, sofrayı toplamakta olan karısına seslendi:

— Hanım!.. Pakize Hanım!... Şimdi o işleri bırak da biraz yanıma gel bakalım.

— Ayol beş dakikacık müsaade et. Bari ıslak bezle muşambanın kabasını alayım.

— Peki, çabuk al. Dışarıdan Nurettini de çağır buraya...

Pakize hanım, elinde sahanlar, sofaya dalıp mutfağa geçerken, yukarıki odaya seslendi:

— Nurettin... Huuu Nurettin... Aşağıya gel, baban çağırıyor.

Bir kaç dakika sonra tahta merdivenler gıcırdadı. Nurettin, elindeki idare lâmbasını sofaya bırakıp odadan içeriye girdi:

— Ne var gene baba?.. İnsana 10 dakika rahat vermiyorsun be!...

— Ne yapıyorsun yukarıda bakayım?..

— Kitap okuyorum.

— Ne kitabı?..

— Seksolojik gelişmeler...

— O kadar acelemi o iş?..

— Sen ne istiyorsun baba be!.

— Ulan haylaz... Seni mektebe ne diye yazdırdık?.. Okuyup yazmadan yana eve de bir istifaden dokunsun diye yazdırmadık mı?... Önce babanın işini yaparsın, sonra kendi işine bakarsın...

— Tam da kitabın en heyecanlı yerinde kalmıştım. Peki, ne istiyorsun?...

— Öyle insanın yüzüne doğru, arsız arsız cevap verme. Ben senin babanım. Eşekliğin lüzumu yok.

— Söylesene, ne istiyorsun be?..

Pakize hanım, tekrar içeriye girdi. Müştak bey:

— Gel hanım, sen de şu kerevete iliş, dedi. Ailemizin istikbâlini konuşacağız.

Pakize hanım, bir ona, bir oğlana baktı:

— Hayırdır inşallah, diye cevap verdi. Ailemizin istikbalinde ne varmış?

— Evlâtlarımıza miras bırakıyorum yahu...

Pakize hanım daha çok şaşırmıştı:

— Ayol, kira köşelerinde sürünmekten bir hal olduk, dedi. Neyi kime miras bırakacakmışsın?...

— Otur şuraya da dinle be!.. Ne sabırsız karıymışsın sen?..

Pakize hanım sedire ilişti:

— Anlat bakalım neymiş?... Aç tavuk, kendini arpa anbarında sanır derler ya!..

— Sen öyle zannet. Biz, yarın öbür gün ölüp gideceğiz elbet...

— Aaaa helbet... Rabbim gecinden versin...

— Amin... Ama ölüp gittikten sonra, evlâtlarımız da vefat ettikten sonra, söz temsili yüz elli sene sonra, Müştak beyi kim arar, kim sorar?. ..

— Aaaa tabii. Kemiklerimiz bile kalmaz.

— Hah... İşte onun için, Müştak beyin ve ailesinin ve evlâtlarının ruhuna 300 sene sonra mevlût okuyacak biri çıkarsa sevinmez misin sen?...

— Sevinmez olur muyum a efendi?... Ama 300 sene sonra mevlût okuyacak hayırseveri sen şimdiden nerede bulacaksın?..

— Ben şimdi onun da kolayını buldum. Hişşşt Nurettin, sen de dinle... Eşek kafalı, sana söy lüyorum.

— Söyle be, dinliyorum ya işte...

— İyi dinle... Benim bir ahbabım var. Rıza bey diyerekten... O öğretti bana bu işi... Tam 17 lira 85 kuruşluk posta pulu aldım.

— Eeeeee...

— Bu 17 lira 85 kuruşluk pul, tam üç yüz sene sonra tam 17 bin lira ediyormuş.

— Sonra?...

— İşte ben bu pulları 300 sene sonraki sülâleme miras bırakacağım.

— Ayol 300 sene sonraki sülâleni şimdiden nerede bulacak. sın?...

— Yahu, benim evlâdım yok mu?...

— Var maşallah...

— Onun da evlâdı olmıyacak mı?...

— Olur işallah.

— Sonra onun evlâtlarının evlâtları olmıyacak mı?...

— O da olur işallah.

— Onların evlâtlarının evlâtlarının evlâtlarının evlâtları da olacak elbet...

— İşallah o da olur.

— İşte evlâtlarının evlâtlarının evlâtlarının evlâdı, 300 sene sonra bize de bir mevlüt okutur elbet.

— Haaa, zaar sen bu pulları 300 sene sonraki evlâda bırakacaksın?...

— Helbette ya...

— Bu pulları 300 sene kim saklıyacak ayol?...

— Evlâtlar...

— Ayol kaybederler...

— Yahu bunu saklamanın da nizamnâmesini yapacağız elbet... Nurettin, oğlum!.. Sen şu pulları al... Bak sokaktan celâtin kâğıdı da aldım. Pulları bu kâğıtla sıkıcana kaplarsın. Her tarafından iyicene yapıştır ki hava almasın.

— Sonra ne olacak baba?..

— Dinlesene rezil... Pulları şu defterin birinci sahifesine yapıştırırsın.

— Sonra?..

— Öteki sahifelere de pulları saklamanın nizamnamesini yapacağız. Al, gel kalemini bakayım...

— Kalem burada...

— Hah öyleyse.. Defterin üçüncü sahifesini aç.. Açtın mı?..

— Açtım.

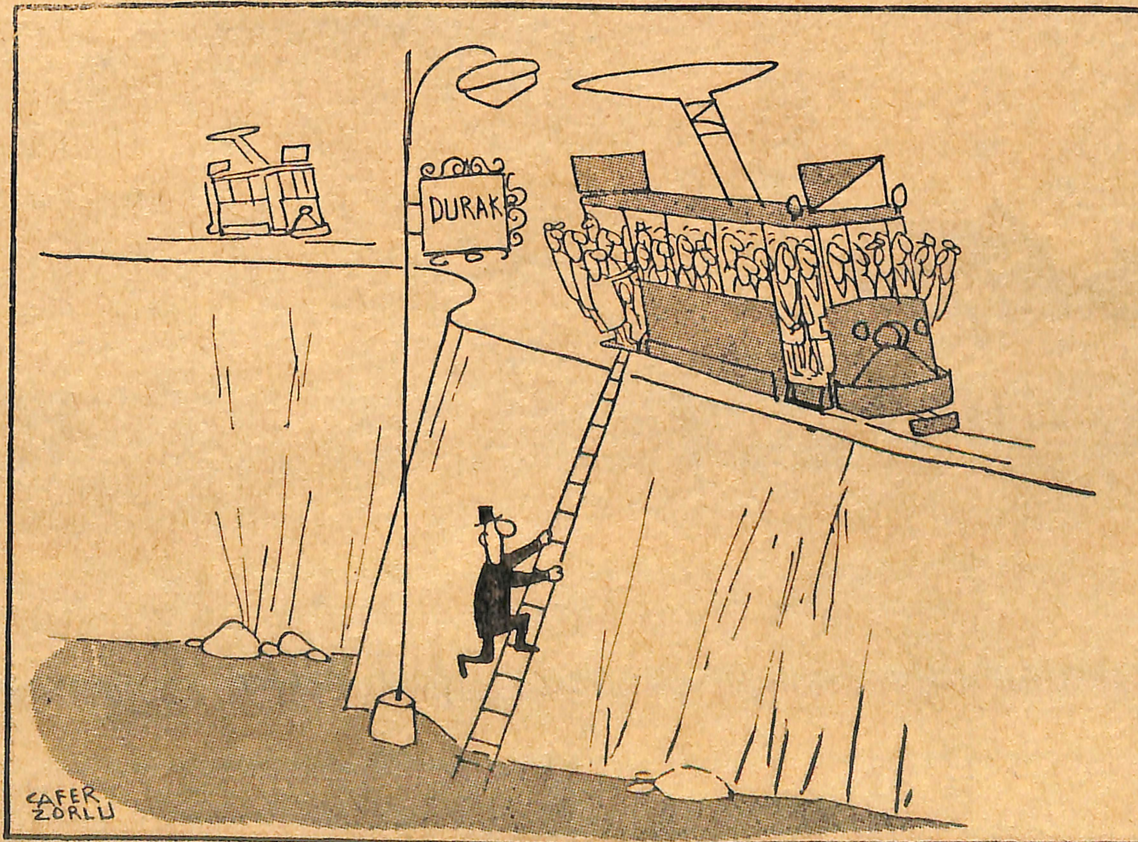
— Şimdi ben ne söylersem, onları aynen yaz...

— İyi ya, söyle...

— Yaz... Madde: 1 — İstanbul, Kadastro mümeyyizliğinden emekli Müştak Çalayürek, 300 sene sonraki ahfadına, aşağıda yazılı şartlar dahilinde 17 lira 85 kuruşluk posta pulu miras bırakmıştır.

Madde: 2 — Bu pullar, 300 sene sonra 17.000 lira civarında bir değer kazanacak ve Müş-

İstanbul'un bazı caddeleri, meydanları indiriliyor... (Gazeteler)

Biletçi — Çabuk olalım baylar!...

tak Çalayüreğin ahfadı tarafından titizlikle muhafaza edildikten sonra, 2250 senesinde, ailenin en büyük evlâdı tarafından satışa çıkarılacaktır.

Madde: 3 — Müştak Çalayüreğin 2259 senesindeki ahfadı, bu pulları sattıktan sonra, 1959 yılından itibaren gelip geçmiş olan ecdadı için bir :nevlûdu şerif okuttuktan sonra, paranın üst yanını aile ihtiyaçlarına sarfedecektir.

Madde: 4 — Müştak Çalayüreğin evlâtları ve onların evlâtlarının evlâtları işbu defterle birlikte pulları, sadakatle muhafaza etmiye mecburdurlar.

Madde: 5 — Müştak Çalayüreğin ahfadı içinde, ayni nesilden bir kaç evlât mevcut olursa, pulları muhafaza etme hakkı büyük evlâdındır.

Madde: 6 — Büyük evlât işbu defteri ve pulları, ikametgâhının en emin köşesinde, yağmurdan, rütubetten ve güneşten ârî bir mahalde, ve çalınmıyacak şekilde, azamî bir titizlikle muhafaza edecektir.

Nurettin, babasının söylediklerini hızlı hızlı yazıyordu. Pakize hanım bir ara lâfa karıştı:

— Ayol, evlâtlarının evlâtlarının evlâtları içinde bir tanesi hayırsız çıkıp da vâdesini beklemeden pulları satıverirse ne yaparsın?...

Müştak bey, burnundan soluyarak yerinden fırladı:

— Onun için de bir madde hazırladım, dedi. Yaz oğlum, yaz..

Madde: 7 — Müştak Çalayüreğin ahfadından her hangi bir evlât, vâdesi gelmeden pulları satar ve kendi istifadesine kullanırsa, öyle evlâdın bütün nesli kurusun. Yezid ibni Yezid'den farkı kalmıyan o evlât, dünyanın ve ahretin bütün musibet ve felâketlerine duçar olsun. Ve Müştak ailesini lekeliyen ve şerefsiz ve alçak evlâdın cenaze namazı kılınmasın ve cenazesinde sadece günahkârlar bulunsun ve Cenabı Allah o evlâdı, yedi kat toprağın altında yılanlar ve çiyanlar içine garkeylesin ve cehennem azabının en elim ve şedidine dûçar eylesin...

Müştak bey bu maddeyi de yazdırdıktan sonra Pakize hanıma döndü:

Kadın, söylenenleri başıyla tasdik ediyordu:

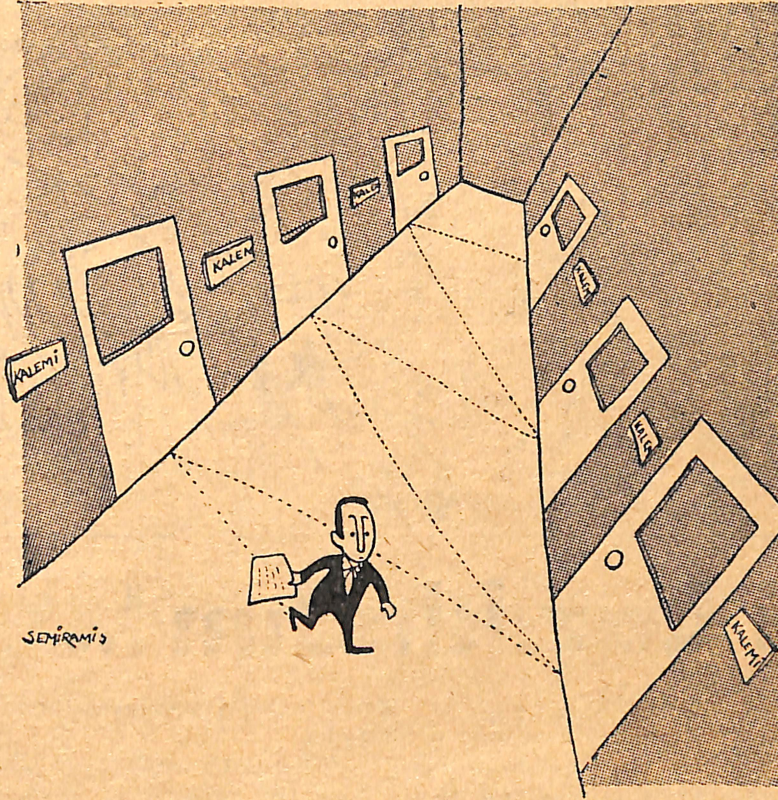
— Bak şimdi oldu, dedi. Artık hiç bir evlât, pulları vâdesinden önce satamaz.

Müştak bey de, 300 sene sonraki ahfadına büyük bir miras bırakmanın târifsiz gururu içinde, köşe minderine tekrar kuruldu.

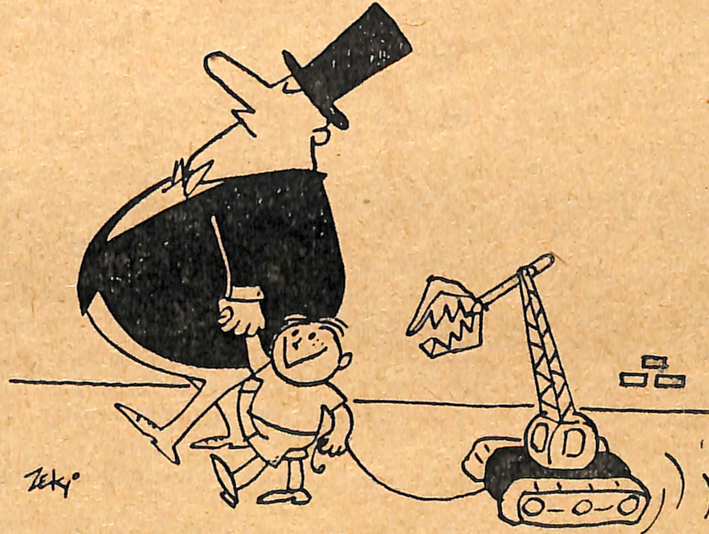
Pulların, bir hafta sonra Nurettin tarafından Yüksekkaldırımdaki pulculara satılacağını, aklının kenarından bile geçirmiyordu.

Adnan VELİ

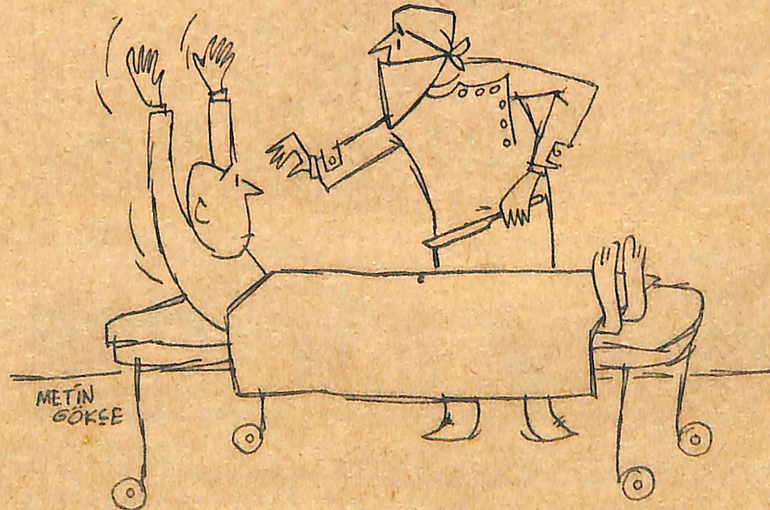
Bu yıl «Kalem Modası» rağbette... (Gazeteler)

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

Hususî iş !

Terbiye dersindeydiler. Öğretmen, çocuklara insanların nasıl teşekkül ettiklerini anlatıyordu. Çocuklardan biri el kaldırınca, öğretmen:

— Gördüm yavrum, dedi, söyle bakayım ne soracaksın?

— Efendim, babam diyor ki, biz maymunlardan gelmişiz..

— Otur yavrum, dedi öğretmen, sizin husust işleriniz bizi ilgilendirmez!

Neden yazıyorsunuz?

Genç şairin getirdiği şiiri okuduktan sonra, usta san'atçı eserin sahibine dönüp:

— Sizin şiirlerinizi okurken hayret ediyorum! dedi.

Genç sordu:

— Nasıl yazıyorum diye mi?

— Hayır... Neden yazıyorsunuz diye!

Hastalık!

Doktor, uzun bir muayeneden sonra:

— Hastalığınız galiba irsî, dedi.

Hasta acı acı güldü:

— İmkânı yok!...

— Neden?

— Çünkü babam oburluktan öldü, ben ise açlıktan ölüyorum!

Tavsiye

Oteldeki odasında bir şişe viskisi vardı. Bir gün viskinin içtiğinden fazla azaldığını hissedince çıkmadan evvel şişenin üzerindeki etikete kurşun kalemle işaret koydu. Geç vakit otele dönünce şişenin yanında bir kart buldu. Üzerinde şu yazılıydı:

«Bayım, şişenin üzerine işaret koymamanızı rica ederim, çünkü bu kadar güzel bir viskiye su katmak hoşuma gitmez.»

Sır!

Sabahleyin daireye gelince en genç memur en yaşlısına sordu:

— Söyle bakalım, dün yanındaki o zürafa kılıklı kadın kimdi?

— Kimseye söylemiyeceğine söz ver!

— Hayır söylemem, emin olabilirsin!

— Peki öyle ise: O zürafa kılıklı kadın karımdı!...

Oyun

Bir arkadaşına anlatıyordu:

— Biliyor musun? Doktora gitmiştim, bana «Sen golf oynıyamazsın» dedi.

Beriki:

— Ya! diye cevap verdi. Demek o da seninle golf oynadı, öyle mi?

Nasıllar

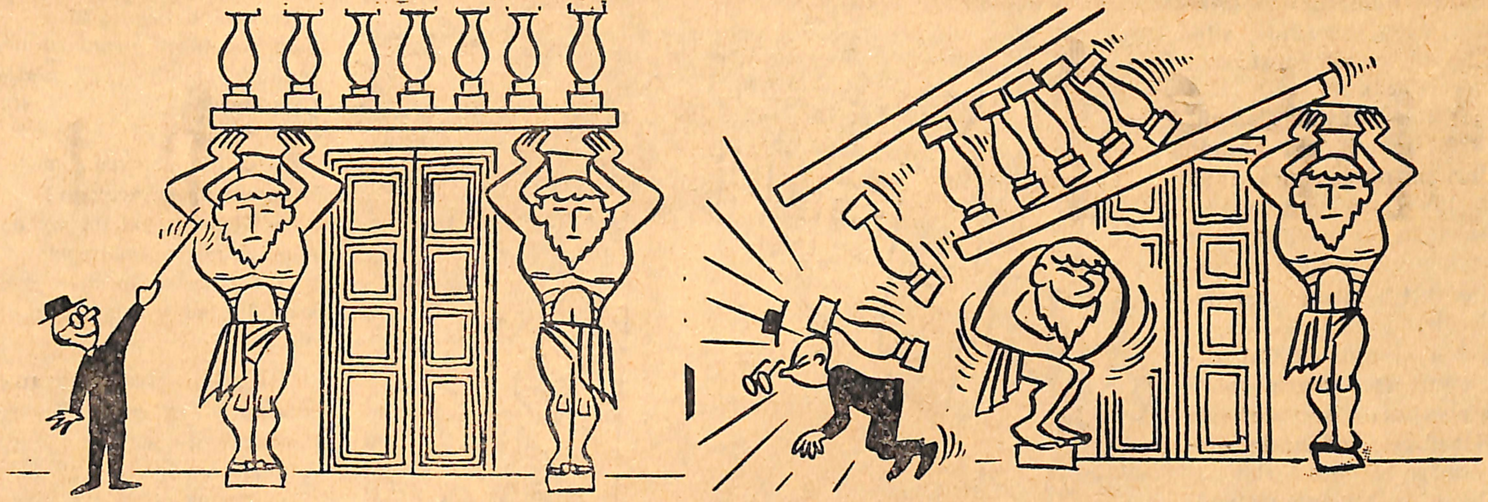
Dişçi, iskemlede oturan hastasına:

— Öyle olmaz dedi, ağzınızı şöye iyice açın bakalım.

— Aaaa...

Aletlerini, delme makinesini ve parmaklarını bu açık ağızdan içeri sokan dişçi bu sefer:

— Eee... dedi. Söyleyin şimdi; çoluk çocuk nasıllar?

Dilenciyi kazıkladım!..

(Baştarafı 7. sahifede)

bir jest yapmak için elimi kaldır. mam bir oldu. Derhal toparlanıp hem düşme gürültüsünü duyurtmamak için öksürdüm, hem elimi tekrar oraya koydum. Fakat bu müddet ayna ile çakı zincirinin tüneli geçip ayakkabımın üzerine düşmesine yetti de arttı bile. Vida ile kaşık sapını yarı yolda yakaladım.

Ben bu işleri ayarlarken adam da «Sen» diye başlayıp, «sin galiba» diye biten orta kısmını anlamadığım bir lâf etti. Duymadığımı belli edersem aptallığıma hükmedecek. Böyle durumlarda en uygunu anlamış görünüp tasdik etmektir. Ben de öyle yaptım. Sevimli görünmek için sırıtarak:

— Evet efendim, dedim.

— Raporlu musun? Raporun var mı yani?

«Eh» dedim içimden «bu iş de oldu artık, herif beni işe alacak. Sağlık raporu istiyor olmalı.» Haraetle:

— Var efendim, dedim.

Ben böyle der demez, herif ipi kopmuş çocuk balonu gibi, fırlayıp önce göbeğini sonra kendini dışarı attı.

Bu durumda, bu şaşkınlıkla da elimi cebimin üstünde tutmayı akıl edemem ya... Bizim malların hepsi yerde.

Tam hepsini kucağımda toplamıştım ki, yanında iki kişiyle tekrar içeri girdi. Ben öyle kalakalmıştım. Yanındakilere beni göstererek:

— İşte, dedi. Bakın ben size demedim mi? Deli, dal gibi deli adam! Hayatım tehlikede... Ne duruyorsunuz? Atın dışarını! Raporlu maporlu deliyi nasıl içeri alırsınız! Derhal atın, defedin!

Adamlar dışarı atmağa, def etmeğe niyetleniyorlar ama yanıma sokulacak cesaretleri yok. Oldu olacak dedim, kendi kendime. Şu heriflere bir de oyun oynıyayım da beni unutmasınlar. Dudaklarımı, otuz iki dişimi gösterecek şekilde yayıp gözlerimi şaşı yaptıktan sonra onlara doğru:

— Hırrrrr, diyerek yürüyüverdim. Öbür iki herif tabanları yağladı, şişko da tuş oldu. Bayılmıştı. Göbeğine basıp geçtim. Çıktım.

Kötü haberi vermek için çocukların yanına gidiyordum ki; dilenciye verdiğim elli kuruş aklıma geldi. Midem, memur cüzdanının ay sonundaki halinden beter. Şu elli kuruşu alıp birşeyler yemeli. Bakındım. Bizim dilenci yetmiş, seksen metre ilerde. Bağırdım:

— Dilenci efendi!

— ....

— Dilenci Abi!

Gene duymamıştı. Dilenci kediğime darılmasın diye başka türlü bağırdım:

— Tek bacaklı aabii!

Herif, kol değnekleriyle uçuyor vallahi. Duymağa da niyeti yok. Koştum yetiştim.

— Dilenci bey kardeşim, affedersin, çok affedersin. Şu benim elli kuruşu rica edeceğim. Senin dualar bozuk çıktı. Hiç tesiri olmadı. İade ediyorum.

Vermiyecek oldu ama, bırakır mıyım?

Elli kuruş cebimde sallana sallana arkadaşların yanına dönerken «Allah razı olsun. Allah ne muradın varsa versin», gibi lâflar edip duaları iade ediyordum.

Araya benim büsbütün çürük dualardan karıştırıp dilenciyi kazıkladım.

Kenan AKINCI

1959 da

1.250.000 liralık

EV, ARSA,
GELİR, TAHSİL ve
PARA İKRAMİYELERİ

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

AKBANK•AKBANK•AKBANK•AKBANK•AKBANK

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Zamanı değil!

Yaşlı bir kadın, ağzında sigara, elinde yarım şişe bira olduğu halde kaldırım kenarında oturmakta olan küçük bir çocuk görünce fena halde sinirlenip:

— Neden mektebe gitmedin? diye sordu.

Çocuk kadına doğru bir tükürük fırlattı:

— Aptal, görmüyor musun? dedi, henüz beş yaşındayım!...

İzah!

Öğretmen talebelerine tesadüf ve intibaktan bahsediyordu. Sonra çocukların iyi anlayıp anlamadıklarını öğrenmek için örnekler verince, içlerinden biri:

— Annemle babam, diye bağırdı.

Öğretmen daha açık izah etmesini isteyince:

— Evet öğretmenim, annemle babam aynı günde evlenmişler, diye cevap verdi.

Bahis merakı

Futbol maçında bahse tutuşmuş ve kaybetmişti:

— Hay Allah kahretsin, Beşiktaş yüzümü kara çıkardı; dünyanın parasını da verdim. Bir daha bahse tutuşursam iki olsun...

Arkadaşı güldü:

— Her maçta böyle söylüyorsun ama tekrar bahse girişirsin yine öyle olacak...

— Olmıyacak...

— Olacak...

— Peki var mısın 50 lirasına; bir daha bahse tutuşmıyacağıma...

Ne olacak?

Yaşlı kadın, haftalardır iyi bir kazanç sayılabilecek bir adamla evlenmemekte ısrar eden kızı ile uğraşıyordu. Kız inat edip:

— Hayır, hayır, hiç bir zaman böyle bir erkekle evlenmiyeceğim! Onu çok çirkin ve aptal buluyorum, deyip duruyordu.

Annesinin sabrı tükendi:

— Haydi canım biraz mâkul ol, düşün ben babanla nasıl evlendim?...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hediyeler

Zengin petrolcu kapıdan girerken karısına seslendi:

— Sevgilim, yaş gününün dolayısiyle sana bir Cadillac bir de Rembrant alıp gönderdim bugün; geldi mi?

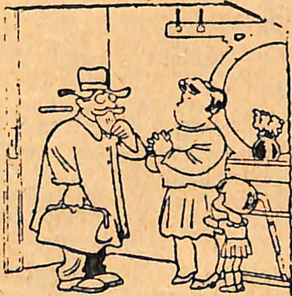
— Ha evet! dedi kadın, arabalardan biri geldi ama henüz öbür arabayı göndermediler!

Tahmin

Bir ziyafette idiler. Orta yaşı hayli aşmış olan süslü püslü bir kadın genç bir adama yaşını tahmin etmesi için ısrar edip duruyordu. Onun çekindiğini görünce:

— Canım dedi, aşağı yukarı bir fikriniz vardır her halde!

— Evet, dedi, adamcağız; var, var ama bunu görünüşünüzden 10 yıl aşağı mı, yoksa düşünce seviyenizden 10 yıl yukarı mı çıkarıp söylesem diye tereddüt ediyorum...

— Öldü mü?.. Ben gelmeden nasıl yaptı bu işi?..

Hamlet

Şekspiri sevenler okumasın!

Amerikalı bir muharririn kolejde okuyan 9 yaşındaki oğlunun sınıfı Hamlet'i temsil edeceklerdi. Günlerce hazırlanıldı, provalar yapıldı.

Fakat tam temsil günü adamcağızın bir işi çıktı ve Hamlet'i seyredemedi. Mamafih sonradan oğlundan mufassal bir mektup aldı orada şöyle yazılı idi:

«Sevgili babacığım

Temsilimizde bulunamamış olmana çok üzüldüm Zira çok başarılı bir oyun oldu. Biliyorsun Hamlet'i oynadık; velilerin çoğu gelmişlerdi. Ve bir çoğu da temsili daha önceden görmüş kimselerdi. Fakat ilk defa seyrediyorlarmış gibi güldüler babacığım!»

— Üç ay, gece gündüz telefonla konuştuk...

— Sonra?

— Telefoncu kızla evlendi.

AKILLI KÖPEK!

O akşam herkes köpeğini anlata anlata bitiremiyordu. Son olarak Frank anlatmağa başladı:

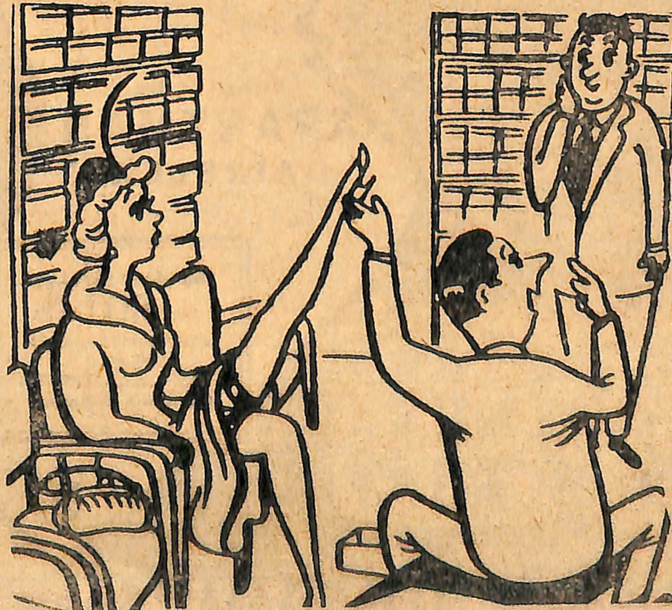
— Hani şu bizim uzun Smith vardır ya... İşte bir zamanlar o bir köpeğe sahipti, bu kadar akıllı ve sadık köpek görülmemiştir.

Bir gün Smithlerin evinde yangın çıktı. Bu müthiş bir yangındı; Smith ve karısı canlarını zor kurtardılar ve hattâ çocuklarını dahi içerde unuttular da fedakâr bir itfaiye eri çocuğu çıkardı. Neyse herkes kurtulmuştu; bir ara Smithler sevgili köpeklerinin alevlere doğru atıldığını gördüler. Hayvan gözden kaybolmuştu. Mrs. Smith hüngür hüngür ağlıyordu. Fakat az sonra fedakâr hayvan tüyleri kavrulmuş, is ve duman içinde geri döndü ve dostlarım ağzında ne taşıyordu biliyor musunuz?

İyice meraklanan dinleyiciler:

— Haydi çabuk söyle dediler.

— Köpeğin ağzında ıslak bir havluya sarılmış olarak evin sigorta poliçesi vardı...

— Hey bana bak... Bu modelin kahverengisini getir!..

Borç tahsili

Julius Rosenwald alacaklarını topamakta hiç zorluk çekmez; bir bononun zamanı geçin borçluya şöyle bir mektup yazar:

«Senedinizin ödenme vakti gelmiştir; eğer parayı göndermezseniz diğer alacaklılarımıza, bize olan borcunuzu ödediğinizi bildireceğiz, saygılar.»

Temiz spor

— At yarışları temiz bir spor mudur?

— Hem de nasıl dostum! Her gün yüzlerce kişiyi temizler...

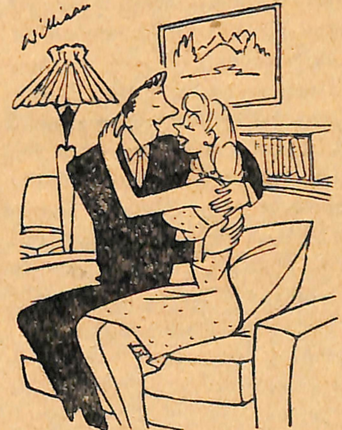
Hakem

Küçük Jim babasına soruyor. du:

— Babacığım eğer bir futbolcunun gözleri zayıf düşerse ne iş yapar o zaman zavallı adamcağız?

Babası cevap verdi:

— Hakemlik yavrucuğum!

— Sevgilim, seni öptüğüm zaman neden gözlerini kapıyorsun?..

— Bilmem... Adetim böyledir.

Yalancı

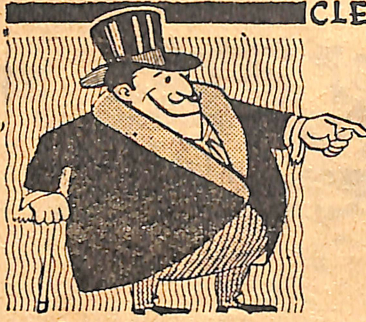
Bir ağır sıklet boks maçı idi. Jim'in karşısına çıkarılan zenci en az onun ikisi kadar, korkunç bir mahlûktu. Bunu görünce Jim'in az bir şey bozulduğunu farkeden menajeri:

— Aldırma Jim dedi, kendi kendine «ben bu herifi bir vuruşta yıkarım, bir yumrukta bu zencinin hakkından gelirim» de... Mâneviyatın kuvvetlenir ve onu yenersin!

Jim ümitsizce başını salladı:

— Fayda etmez patron, ben kendimin ne yalancı olduğunu bilirim!

CLEMENT VAUTEL'den çeviren: ALPLÂÇİN

POLİTİKA PAHALI ŞEYDİR!

— 5 —

— Hele sen kahvemi getir, dedi. Aklımı başıma toplıyayım, ne yapacağımızı ondan sonra kararlaştırırız.

Kendi kendine kalınca düşündü:

— Bu kimseler hakkında yanlış düşünüyorum belki de. İyi insanlar olmaları itimali de var. Gelir gelmez beni hatırlamaları nasıl izah edilebilir? Başkaları bunu hatırlar mıydı acaba? Yalnız şu mühim mesele nedir acaba? Galiba gitmem gerekiyor.

Rahip kahvesini içtikten sonra şapkasını aldı, kamış bastonunu istedi, Poilu'yu da yanına alıp, kasaba içinde günlük gezintisine çıktı. Bu arada Lostellat anayı ziyaret etmeği de unutmadı. Kadıncağız, tam seksenyedi yıl su katılmamış bir çelik misali yaşadıktan sonra, sekiz günden beri yatağa düşmüştü Seksenyedi yıl boyunca bir kol kırılmasından ve dört doğumdan gayrı hasta döşeğine uzanmış kadın değildi. Halen onu doktor Profilex tedavi etmekte idi. Ciğer iltihabı ve kalp zafiyeti bir araya geldiğinden ümitsiz görünüyordu. Üstelik kadıncağız yalnızdı da... Rahibi görünce biraz canlanır gibi oldu. Ancak duyulabilen bir sesle:

— Galiba hesabım tamam, dedi. Korktuğum yok. Siz, doğruca cennete gideceğimi söylemiştiniz değil mi?

— Tabiî, tabiî. Fakat aceleye ne lüzum var ana? Cennetteki yerini kimse kapamaz nasıl olsa. Onun için sen iyileşmene bak.

— Artık geçti. Çok fenayım. Bu dünyada yapacak bir işim de kalmadı zaten. Arkamda kimseyi bırakacak değilim. Yavrulu keçimi siz alırsınız.

— Hiç üzülme Lostellat ana

— Paris'teki oğullarıma gelince, buraya kadar zahmet etmelerini istemem. Ne diye yol parası harcasınlar?

— Ben yazarım, merak etme sen.

Aslında rahip onlara çok önce yazmıştı ama, delikanlılardan bir cevap çıkmamıştı. İhtiyar kadın devam etti:

— Ardarda üç kocaya varmıştım. Şimdi onlar da cennettediler, beni karşılayacaklar. Aralarında durumum ne olacak acaba?

— Meraklanma Lostellat ana. Cennette kıskançlık meseleleri çıkmaz. Birlikte mesut bir ömür sürersiniz.

Kadıncağıza beş franklık bir banknot, bir portakal ve bir aziz tasviri bıraktı. Blanquart ailesini de ziyaret etti. Dul Blanquart on çocuğuyla birlikte zavallı bir hayat yaşıyordu. Çocuklar çok küçüktüler. Kadının şöhreti iyi değildi. Rivayetlere göre her çocuğun babası ayrı olup, çocukları tanımaktan kaçınıyordu. Rahip dedikodulara kulak asmaz, arada sırada bu eve uğrayıp, elinden geldiği kadar yardımını esirgemezdi. Sonra Poilu ile beraber şatonun yolunu tuttu. Büyük korunun girişine varmadan, Sableuse yargıcı Blanchot'ya rastladı. Herkes, onun savaş sırasında esaslı bir servet yaptığını söylerdi. Yargıç, rahipten hoşlanmaz, onun şöhretini kazanmış olduğu saygı ve sevgiyi kıskanırdı Gene de kiliseye uğramayı ihmal etmezdi. Rahibi görünce:

— Ooo, dedi. İşiniz iş gene. Şatoya gidiyorsunuz demek? Şatolar, rahipler için çekicidir tabiî. Sizi tutmıyayım bari.

— Dâvete uymam gerekti. Aslında eski şato sahiplerini hatırladıkça keder duyuyorum bay yargıç. Fakat bir dâveti reddetmek yakışık almazdı.

— Bu Mösyö Cousinet hayli zengin olmalı. Üç tane kocaman otomobili var. Canavar gibi arabalar. Yokuşu tırmanmalarını görmelisiniz.

Sonra sesini alçalttı:

— Madam Cousinet bu sabah şatoya geldi. Sableuse'den geçerken gördüm. Bir içim su hasba. Etekliği dizlerinden birkaç parmak yukarıda, blûzu da başka âlem. El kadar bir kumaş parçası. Karnına kadar her tarafı görünüyor. Şu Parisliler yok mu ya? Kadın, kocası için bir yerlerini saklasa değil mi, ne gezer. Her şeyi meydanda. Güzelliğine de diyecek yok hani, otuz yıl önce olsa, gül yanaklarının tadına bakmak, şöyle bir şeftali gibi ısırmak için can atardım.

Sözlerini bitirince lâübali bir tavırla rahibin sırtını okşadı.

— Bana kalırsa ciddiyetten ayrılıyorsunuz bay yargıç...

— Elden ne gelir başka? Hele siz de onu görün, fikrinizi anlatırsınız.

Rahip koruya girdi, gotik tarzındaki katedrallerin loş salonları kadar serin geçitte ilerlerken, satonun eski sahibinin, Kont De Sableuse'lerin çocuğuna lâtince dersi vermek için buraya gelişlerini hatırladı. Pierre şimdi koskoca bir delikanlı olmuştu. Savaş sırasında, onu piyade teğmeni üniformasi ile gördüğünde az mı şaşırmıştı ya?

Hâtıraları düşünerekten şatonun merdivenlerini çıkıyordu. Parlak düğmelerle süslü, mavi bir urba giymiş uşak, camlı kapıyı açarken:

— Mösyö ve madam, rahip efendiyi galeride intizardalar, dedi. Müsaadenizle yolu göstereyim.

— Zahmet etmeyin, yolu bilirim ben.

Eskiden tarihî değeri olan taşlarla süslü, çıplak koridor şimdi bir mobilyacı, biraz da bir antikacı mağazası kadar karışık ve acaip bir zevkle döşenmişti. Duvarlara çerçeveleri yaldızlı, oymalı tablolar asılıydı. Bu tabloların çoğu tahrik edici resimlerdi. Çıplak kadınların raksı, çılgınca zevk âlemleri, v.s... Yerler yumuşak şark halıları ile kaplı idi.

Bazı yerlerde, yüksek duvarlar müstehcen resimler, tiyatro yaftaları ile boydan boya örtülü idi. Resim ve yaftalarda hep aynı kadın çeşitli pozlarda görünüyor, yanıbaşında da büyük harflerle bu kadının adı okunuyordu: LİSETTE DE LİZAC...

Keyifli bir ses:

— O maskaralıklara pek aldırış etmeyin, dedi. Karım, onları kendine benzetiyor.

Çıplak başlı, göbekli, yuvarlak yüzünde kocaman bir tebessüm parlayan adam — sesin sahibi — yüzüklerle dolu elini uzattı:

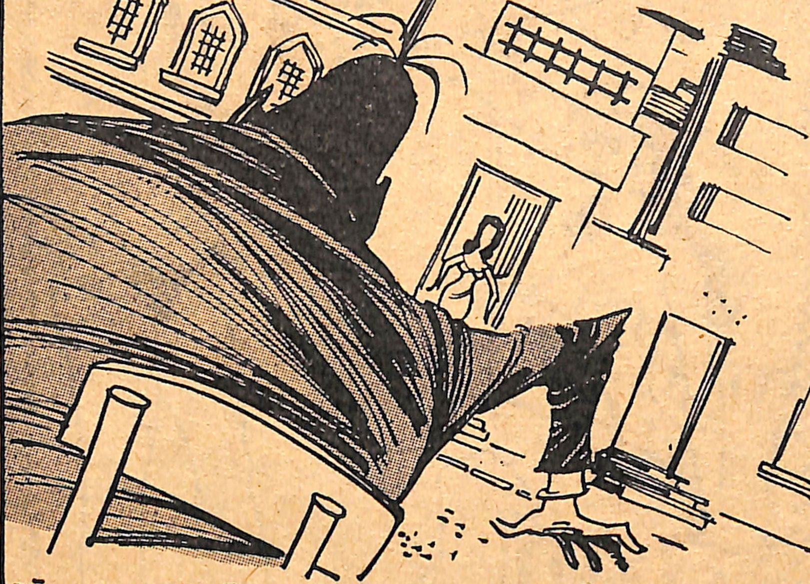
— Bendeniz Cousinet. Sizi gördüğüme memnun oldum rahip efendi...

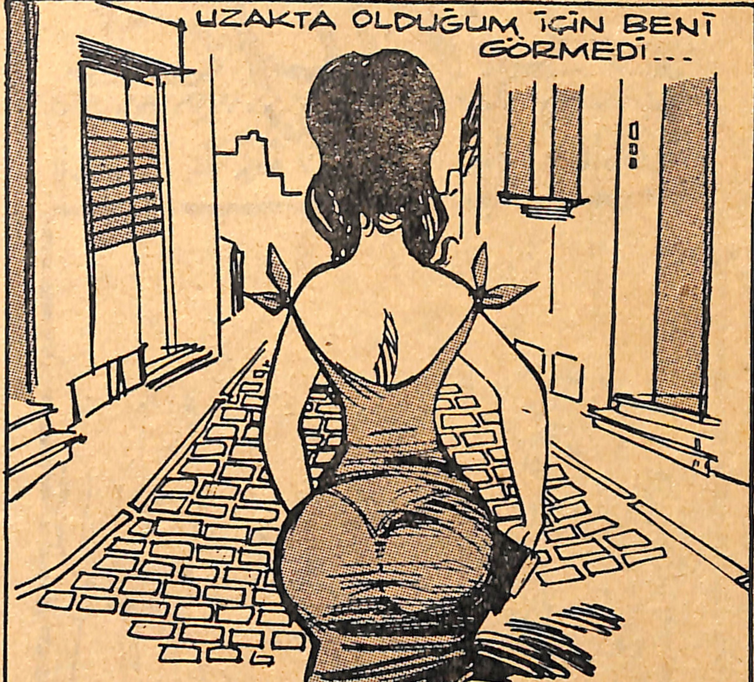
3.

Rahip Pellegrin'i geniş bir salona aldılar. Daha önceden tanıdığı bu salon da çok değişmişti.

(Devamı var)

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ
En az
150 Liralık Bir Hesap
SUADİYE'DE
APARTMAN
DAİRELERİ
VÂDESİZ HESAPLARDA
Her 50 Liraya
VÂDELİ HESAPLARDA
Her 25 Liraya
BİR KUR'A NUMARASI
DENİZCİLİK BANKASI

NAMUSLU KOCA
BİRDEN YERİMDEN FIRLADIM... O, KARŞI APARTMANIN KAPISINDAN ÇIKIYORDU...

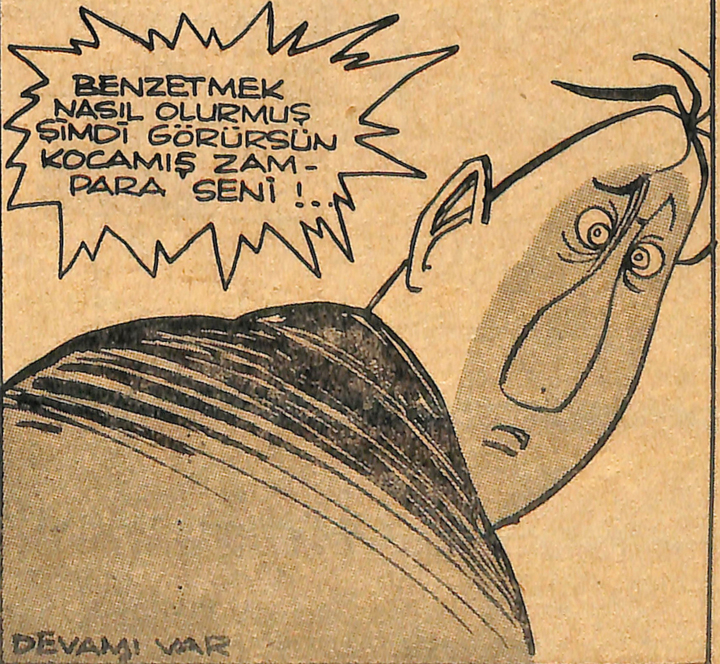

UZAKTA OLDUĞUM İÇİN BENİ GÖRMEDİ...
SIRTINDA AÇIK BİR BULÜZ, ÜZERİNDE GÜNAH SAATLERİNİN MAHMURLUĞU VARDI

LAN KAHPE!.. YEDİM SENİ ŞİMDİ

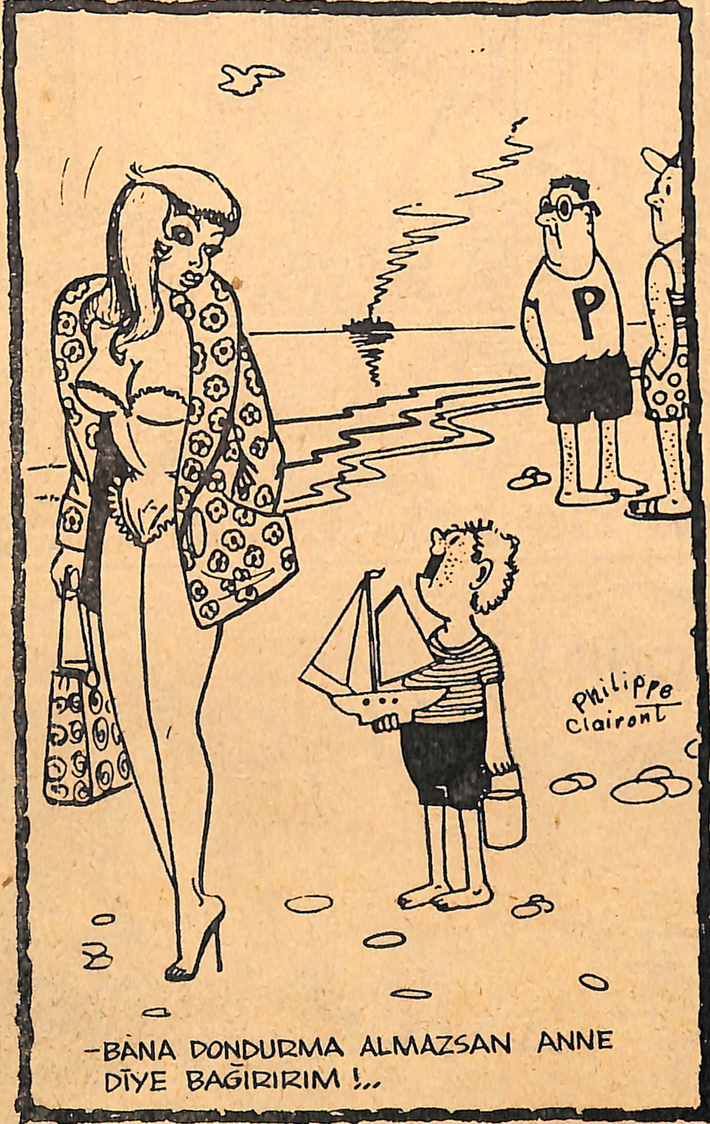

DUR
AAY

FAKAT:
AMAN YARABBİ!.. KARIM DEĞİLDİ BU KADIN...

ŞEY... YANİ... ÇOK AFFEDERSİNİZ BAAYAN!.. BENZETTİM GALBAA!..

ARKAMDA GÖK GÜRÜLTÜSÜ GİBİ BİR SES GÜRÜL GÜRÜL ÖTTÜ...
BENZETMEK NASIL OLURMUŞ ŞİMDİ GÖRÜRSÜN KOCAMIŞ ZAMPARA SENİ!..
DEVAMI VAR

Dünya
KARİKATÜRLERİ

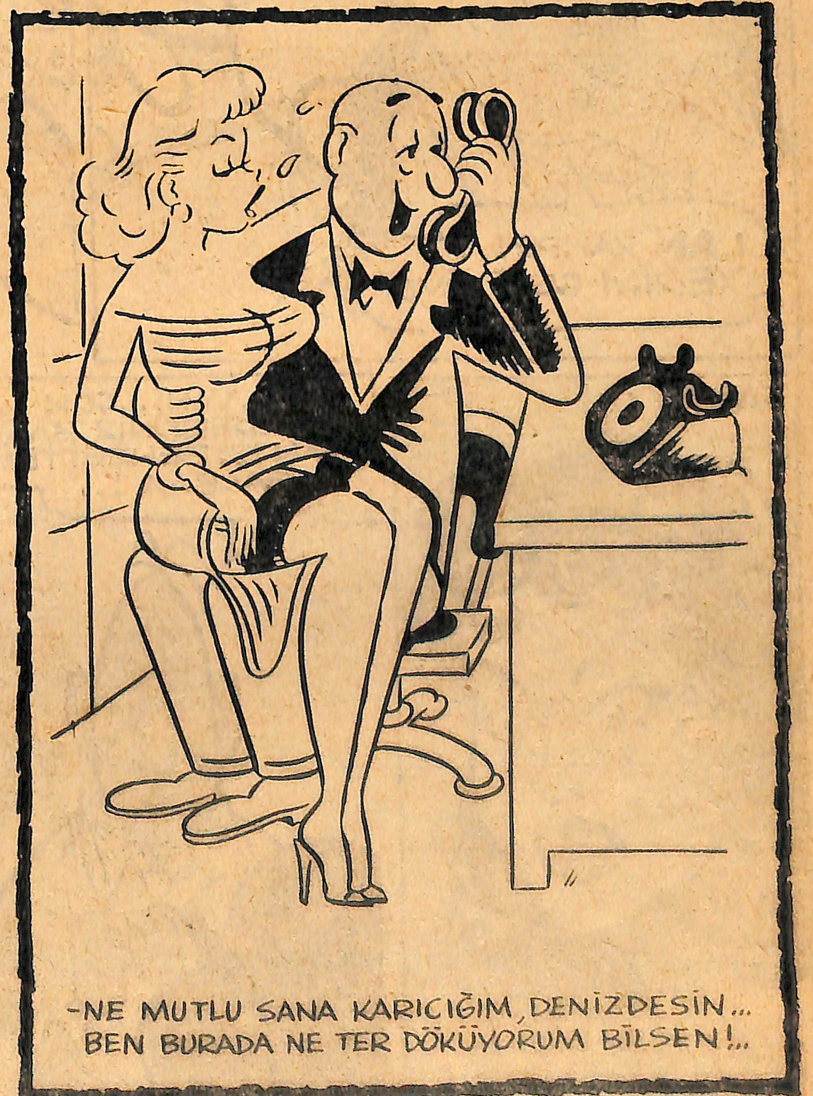
—BANA DONDURMA ALMAZSAN ANNE DİYE BAĞIRIRIM !..

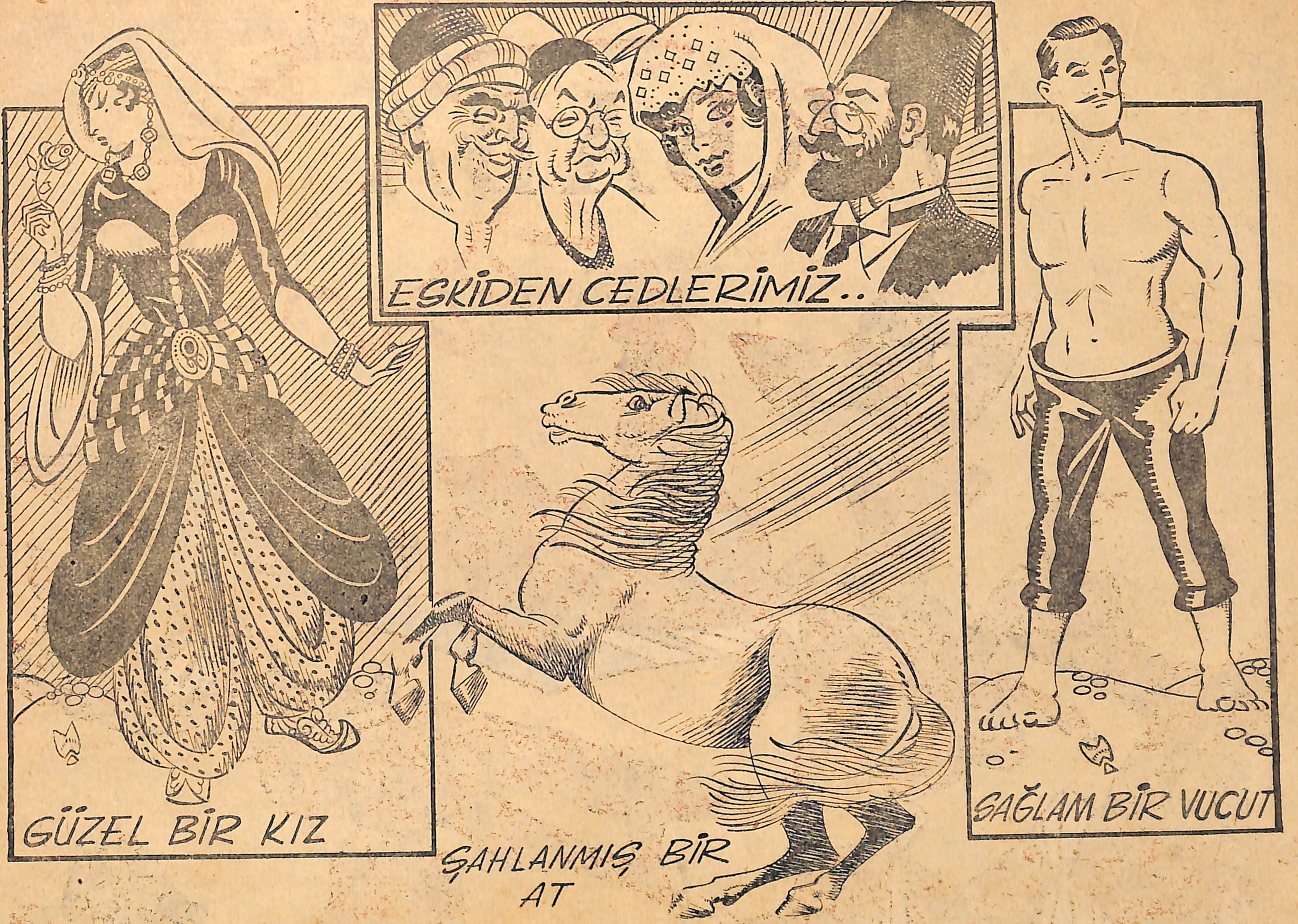
—SENİ BOĞULMAKTAN KURTARAN GENCE NE VERDİN?
—TELEFON NUMARAMI !..

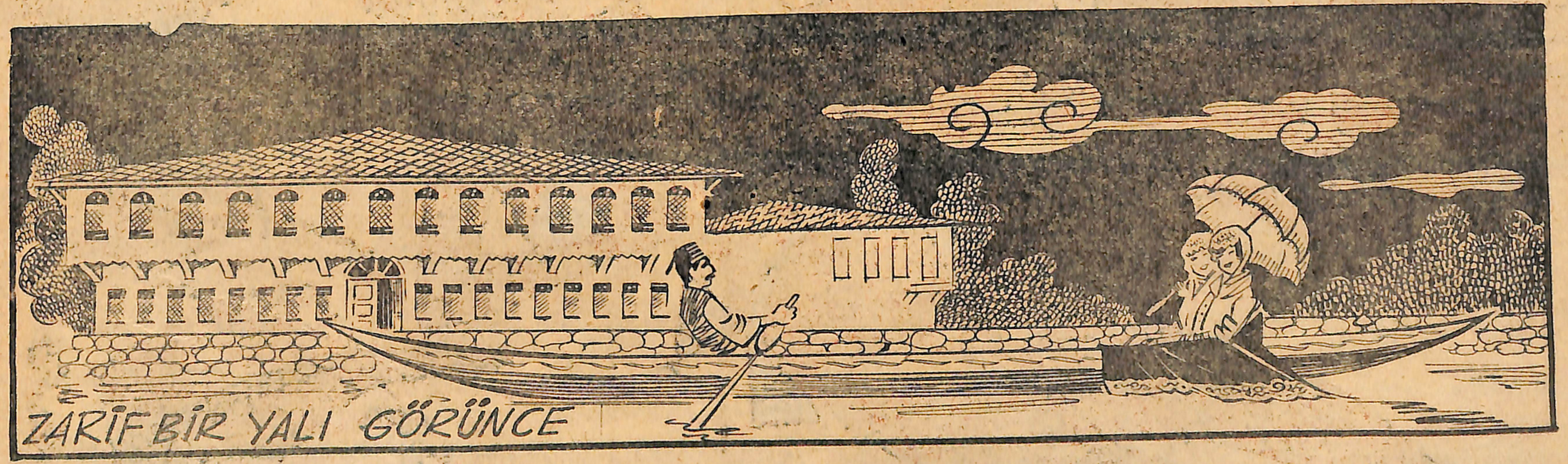

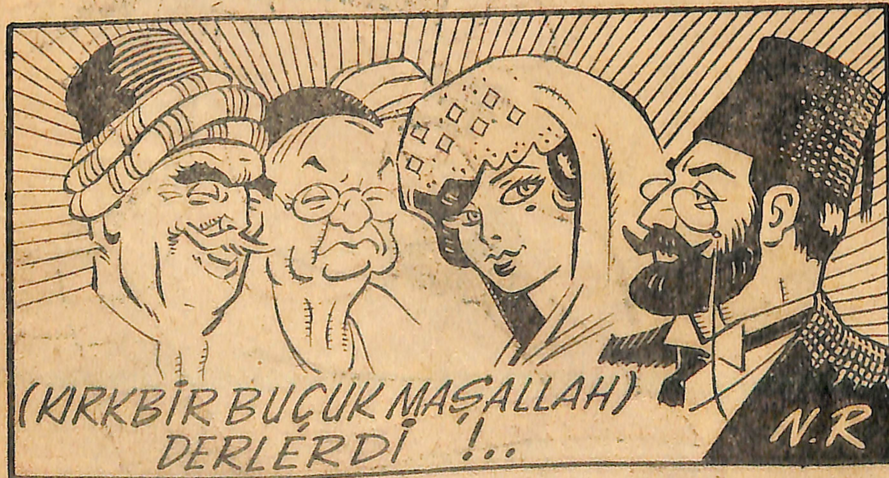
—DİKKAT ET, MÜDÜR BİZİ GÖZ KONTROLUNA ALDI...
—BOŞVER, EL KONTROLUNA ALMASIN DA!..

—NE MUTLU SANA KARICIĞIM, DENİZDESİN... BEN BURADA NE TER DÖKÜYORUM BİLSEN!..

1959 YILINDA YAPI ve KREDİ BANKASI 40 APARTMAN DAİRESİ İLe 1,5 MİLyon LİRA DAĞITIYOR!.

Asıl buna 41,5 Maşallah!

YAPI ve KREDİ BANKASI.

AKBABA

Yanık gençlik!